

orgull.barcelona
número 1 hivern 2024

La publicació de reflexió LGTBI+

Orgull

**Explorant el
no binarisme**

**Demanen perdó a les
persones LGTBI+
a Polònia**

**Col·lectiu LGTBI+
a les arts**

**Agenda
Orgullosa**

Articles de:

Jaume Collboni

Mar Sifre

Lluïsa Moret

Tània Verge

Ada Colau

Javi Rodríguez

Laura Pi

Judith Juanhuix

Josep M. Mesquida

Olympia Arango

Elena Longares

Alejandro Guerrero

David Centol

Maio

*«Quan desvincules la teva
existència del pensament
heterosexual, tens un mar
de possibilitats molt gran
des del qual viure i parlar»*

L'ORGULL MÉS

GRAN

L'orgull que
ens fa créixer

igualtat.gencat.cat

 Generalitat
de Catalunya

Per la igualtat,
sempre endavant

Mar Sifre Rigol

Cap de Redacció d'Orgull

Ja no ens conformem amb els marges

El col·lectiu LGTBI+ ha viscut històricament als marges. Se'ns negava l'existència i ens escapolíem pels claroscurs per poder, senzillament, ser. Els nostres espais han estat clausurats i la nostra manera de viure, jutjada i condemnada. De fet, encara succeeix a massa llocs del planeta i a casa nostra no tothom és lliure de poder mostrar la seva orientació sexual i la seva identitat de gènere amb tranquil·litat.

A Itàlia, Hongria, Polònia o Rússia, però també Madrid, retallen els drets LGTBI+ amb la seguretat de saber que de nosaltres no dependrà la continuïtat dels seus governs i amb el silenci còmplice de la majoria de la societat.

És per això que *Orgull* neix amb la voluntat de ser una publicació referent per al col·lectiu LGTBI+. On tothom tingui el seu espai per poder ser sense entrebancs i on ens trobem per acompanyar-nos en el camí cap a la nostra alliberació. Volem celebrar-nos alhora que reivindicuem els nostres drets i denunciem les situacions que ens discriminem.

Els mitjans sovint només ens han deixat treure el cap per ser la quota; ara serem nosaltres els protagonistes. No és un repte fàcil encetar un projecte d'aquestes característiques, però sabem que és important dur-lo a terme. Ja no ens conformem amb els marges, no volem ser tan sols espectadors d'un món al qual pertanyem.

Amb tot, *Orgull* no és un diari militant. La nostra feina és el periodisme, que aplicarem amb una mirada i un enfocament LGTBI+. Serem rigorosos sense deixar de costat les diferents comunitats. Serem un lloc on tothom podrà endinsar-se en l'heterogeneïtat del col·lectiu, també aquells que no en formin part.

Creiem que la informació i la pedagogia són vitals per construir una societat inclusiva i respectuosa, i això és el que volem aportar des del periodisme. A vegades al col·lectiu LGTBI+ se l'acusa de "complicar les coses". "És tot un embolic", ens

«Els mitjans sovint només ens han deixat treure el cap per ser la quota; ara serem nosaltres els protagonistes»

dirien uns altres. Nosaltres no creiem que sigui així, però en tot cas apropiarem les nostres realitats també a públics que no estan acostumats a viure-les i a persones del mateix col·lectiu que, és clar, no tenen contacte amb tota la diversitat de la comunitat. En aquest refugi hi haurà moltes coses per aprendre.

Us donem la benvinguda a *Orgull*, el primer diari LGTBI+ de Barcelona. Som conscients de la responsabilitat que suposa, i per això l'entomem amb valentia i amb respecte cap als qui han lluitat i han obert camí perquè nosaltres avui puguem encetar aquest projecte sense por i amb il·lusió.

Maio Entrevista

pàgina 12

Explorant el no binarisme

_pàgina 24

Mirada Internacional

_pàgina 32

Agenda Orgullosa

_pàgina 36

Col·lectiu LGTBI+ a les arts

_pàgina 38

Relat Literari

per Bel Olid _pàgina 48

03_Mar Sifre
05_Jaume Collboni
07_Lluïsa Moret
09_Tània Verge
11_Ada Colau

21_Javi Rodríguez
22_Daniel Grande
31_Laura Pi
34_Judith Juanhuix
41_Josep Maria Mesquida

Opinions

43_Olympia Arango
45_Elena Longares
47_Alejandro Guerrero
50_David Centol

Revista Orgull nº 1 hivern 2024
Edita: Grup Comunicació 21

Editor: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Cap de Redacció: Mar Sifre Rigol
Directora d'Art: Marga Moreno
Correcció: Andreu González-Castro

Sol·licitat el control d'OJD / PGD
Publicació trimestral

Cada dia, a Orgull.barcelona

mar@orgull.barcelona
publicitat@comunicacio21.com
www.orgull.barcelona
Fundada l'any 2024

Dipòsit Legal DL B 4315-2024

[grup comunicació21](http://grup.comunicació21)

Jaume Collboni

Alcalde de Barcelona

Orgull: ni un pas enrere

Com a alcalde i com a barceloní em fa molt feliç participar en el primer número d'*Orgull*. Moltes felicitats a totes les persones que heu fet possible aquesta iniciativa, una nova finestra informativa oberta a totes les veus i a totes les mirades del col·lectiu.

Quan diem que Barcelona és una ciutat on tothom pot viure i estimar com vulgui, ho diem gràcies a projectes com *Orgull*. Estic convençut que aquesta publicació serà un referent informatiu de proximitat, qualitat i, alhora, complicitat. El col·lectiu LGTBI som diversos i ben segur a *Orgull* recollireu les veus i els testimonis de tothom.

La revista arriba en un moment molt important. És evident que hem avançat molt, que hem guanyat nous àmbits de normalització i participació, nous drets i espais gràcies a les polítiques dels diferents governs progressistes a Espanya. Però també és ben cert que vivim un moment amb una perillosa regressió dels drets allà on governen les opcions més conservadores i la ultradreta.

I Barcelona ho diu ben fort: ni un pas enrere. Barcelona és i exercirà la seva condició de capital dels drets i del progrés d'aquest país. Som baluard i estendard dels valors de convivència, respecte i veritable llibertat. No podem permetre que la LGTBI-fòbia s'institucionalitzi en els poders públics. Aquesta defensa ens apel·la a tots i a totes, sigui quina sigui la nostra condició sexual.

Des de l'Ajuntament hi estem actuant i desplegant polítiques des de tots els àmbits.

En primer lloc, recuperant la memòria d'aquelles persones que van ser pioneres en la lluita contra la criminalització del col·lectiu LGTBI. Per això, durant aquest mandat crearem un espai de memòria democràtica LGTBI al lloc on tot va començar, a la Rambla de Barcelona, perquè ningú oblidí el camí que va començar un dia de juny de l'any 1977.

D'aleshores ençà, en els últims 45 anys Barcelona ha avançat amb fermesa en la defensa dels drets de les persones LGTBI. Barcelona va ser pionera en la creació d'un Consell Municipal LGTBI com un òrgan consultiu i de participació, un consell que enguany compleix 20 anys de treballs i foment del reconeixement social de les persones LGTBI. També vam ser pioners en la creació d'un espai de promoció de la cultura, la

«Barcelona és i exercirà la seva condició de capital dels drets i del progrés d'aquest país. Som baluard i estendard dels valors de convivència, respecte i veritable llibertat»

participació i l'atenció integral de les persones LGTBI i el seu entorn com és el Centre LGTBI de Barcelona. Un centre amb serveis d'atenció directa i gratuïta.

Però encara tenim molt per fer i ho farem. Cal activar protocols a les residències o pisos amb serveis per a la gent gran amb perspectiva LGTBI, mantenir i avançar en la governança i gestió del centre LGTBI o continuar apostant per la consolidació de la festa de l'Orgull com una celebració cívica, social, oberta, exemple de convivència i de manera de viure de la ciutat. L'educació ha esdevingut un àmbit clau: cal treballar en la prevenció i fer pedagogia a tots els nivells i sectors perquè el discurs d'odi no calí entre els joves.

Molta força, molts èxits a la nova publicació i sobretot **MOLT ORGULL**.

Podeu comptar amb mi, com a alcalde, i amb tot l'Ajuntament, per continuar potenciant una Barcelona LGTBI dinàmica, oberta i vibrant.

ACOMPANYAMENT

A ADOLESCENTS I JOVES LGTBI+

CRUÏLLES

Cruïlles és un espai on tots els camins al voltant de la sexualitat i el gènere són possibles. On gèneres, sexualitats i identitats es troben, conflueixen, interseccionen, i on sempre podem tornar per reflexionar i escollir i/o crear un altre camí.

És un espai on les persones joves es poden sentir acompanyades en relació a la diversitat afectivosexual i de gènere en un moment en que ho puguin necessitar, i que serveixi per continuar el seu propi camí.

Com si soc una persona adolescent o jove adulta lesbiana, gai, bisexual, pansexual, trans, intersexual, asexual, i...

- Tinc consultes sobre la meua sexualitat i les meues relacions
- ▲ Necessito un espai on poder compartir situacions relacionades amb la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.

M'hi puc dirigir tant si soc una persona adolescent o jove adulta, i ...

- Tinc dubtes sobre la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.
- Vull iniciar un trànsit de gènere i tinc dubtes i/o no sé com fer-ho.

Obrim de dilluns a divendres
d'11 h a 19.30 h i dissabtes d'11 h a 19 h
(dimarts i dijous de 14 a 16 h tancat)

Al Cruïlles puc compartir la meua realitat com a adolescent i jove LGTBI+

☎ 934 151 000 📞 687 74 86 40

cruilles@centrejove.org

Lluïsa Moret

Presidenta de la Diputació de Barcelona

Felicitat i llibertat amb orgull

Tinc sovint present una triple afirmació que va fer Hannah Arendt i que considero molt inspiradora: “Ningú pot ser feliç sense participar de la felicitat pública. Ningú pot ser lliure sense l’experiència de la llibertat pública. I ningú, finalment, pot ser feliç o lliure sense implicar-se o formar part de l’acció pública”. M’ha semblat oportú recordar aquestes encertades paraules per saludar l’aparició d’*Orgull*. Perquè si algun valor ha de defensar per damunt de tot el col·lectiu LGTBI+, és el de la felicitat i la llibertat. Una felicitat i una llibertat, com remarca Arendt, que només assoleixen la plenitud si són públiques, si es poden gaudir i expressar en públic, sense repressions, exclusions ni discriminacions de cap mena.

Després de gairebé mig segle de democràcia al nostre país, és indubtable que el progrés de les llibertats ha estat enorme. Pas a pas, hem construït una societat més respectuosa, més equitativa i més integradora. Podem estar-ne satisfets, sens dubte, però no ens podem acontentar amb els avenços aconseguits. Perquè encara hi ha feina pendent i les persones LGTBI+ ho saben prou bé. Alguns reconeixements han arribat tard, encara que, per descomptat, són benvinguts i ben útils: la llei catalana LGTBI+ tot just compleix deu anys, i l’espanyola no va arribar fins a l’any passat. Els esforços per aconseguir aquestes modernitzacions legislatives no oculten les resistències amb què encara topen aquests col·lectius. Sense oblidar els retrocessos que alguns propugnen i que, per desgràcia, a vegades es fan efectius pel que fa al respecte de la diversitat sexual, afectiva i de gènere. Els guanys en drets i l’empoderament de les persones LGTBI+ s’han de seguir defensant un cop assolits, perquè el populisme, el patriarcat i les ideologies reaccionàries segueixen tenint força i poder.

Penso que una publicació com *Orgull* contribuirà a reforçar aquesta tasca pendent i a donar-hi visibilitat. Des de la perspectiva que em dona la meua condició d’alcaldessa i de presidenta de la Diputació de Barcelona —un veritable ajuntament d’ajuntaments— sé molt bé que la feina que fem els governs locals a favor dels col·lectius LGTBI+ és vital: la proximitat és un àmbit deci-

«Si algun valor ha de defensar per damunt de tot el col·lectiu LGTBI+, és el de la felicitat i la llibertat»

siu per garantir la diversitat, per promoure el respecte i la integració de totes les persones i per defensar qui pateix exclusió, violència o discriminació. Les persones amb responsabilitats polítiques i tècniques en els governs locals oferim un recurs de primera mà amb les polítiques i els serveis que prestem a les persones LGTBI+, que són veïnes i veïns nostres. Per això no ens limitem a proclamar el suport als drets LGTBI+ cada 28J, sinó que treballem cada dia amb accions destinades a reforçar el compromís dels ajuntaments i les entitats locals amb la diversitat. Una diversitat que no és només de gènere, sinó que també té implicacions socials, econòmiques i familiars que s’han de tenir en compte. El suport de la Diputació de Barcelona a més de 35 plans municipals LGTBI+ en els últims anys és només un dels exemples que podem aportar per expressar la nostra defensa activa de la diversitat. Per això ens alegra saber que amb *Orgull* tenim un nou aliat per seguir avançant en aquest camí cap a la felicitat i la llibertat de totes les persones.

Llarga vida a *Orgull*!

FUNDACIÓ **ENLLAÇ**

Treballem per les persones grans LGTBIQ+

Estem al teu costat!

Activitats, orientació i suport.

Contacta amb nosaltres a:
informacio@fundacioenllac.cat o
934573739

Tània Verge

Consellera d'Igualtat i Feminismes
de la Generalitat de Catalunya

Orgull de país, una dècada de polítiques LGBTI+

És amb orgull que reivindicuem la llarga trajectòria del nostre país en defensa dels drets LGBTI+. Gràcies a un moviment LGBTI+ divers i fort, amb activistes que hi han posat el cos i fins i tot la vida, Catalunya va acollir la primera manifestació a l'Estat espanyol per a la despenalització de l'homosexualitat l'any 1977 i va ser també el primer territori a reconèixer les parelles de fet entre persones del mateix sexe l'any 1998. Catalunya va ser igualment pionera en aprovar una llei de garantia dels drets LGBTI+ i per erradicar l'LGBTI-fòbia l'any 2014, així com una llei d'igualtat de tracte i no-discriminació l'any 2020.

La creació del Departament d'Igualtat i Feminismes l'any 2021 ha significat un punt d'inflexió en el reconeixement que l'heteropatriarcat és un sistema d'opressió de caràcter estructural que genera una dominació arbitrària a través de múltiples desigualtats, discriminacions i violències. Comptar amb una Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI+, una demanda històrica del moviment, ha permès donar més força al desplegament de les lleis, ampliar significativament els recursos per reforçar els serveis a tot el territori i augmentar el finançament als projectes socials de les entitats.

Deu anys després de l'aprovació de la Llei 11/2014, Catalunya disposa d'una xarxa única en l'àmbit europeu formada per 115 Serveis d'Atenció Integral LGBTI+ arreu del país que ha estat reconeguda per la Comissió Europea com una bona pràctica. La Xarxa SAI LGBTI+ respon a les necessitats immediates dels col·lectius LGBTI+, proporcionant informació i assessorament en drets, acompanyament sociocomunitari, així com suport psicològic i jurídic en la tramitació de denúncies davant situacions d'LGBTI-fòbia. I, en aliança amb entitats dels col·lectius, la Xarxa SAI LGBTI+ promou canvis estructurals amb accions de visibilització, de sensibilització i d'acompanyament als ens locals en l'elaboració de plans LGBTI+.

Deu anys d'avenços en què el model de salut trans* no patologitzant ha anat ampliant els serveis especialitzats arreu del país, en què els formularis de la Generalitat de Catalunya han passat a reconèixer la diversitat familiar i la identitat de gènere, incloent el no-binarisme, i en què

«L'única resposta possible davant la contrareacció de l'extrema dreta i els seus discursos d'odi són més drets»

s'han establert programes específics d'inserció laboral per a les persones trans. Una dècada en què desenes de milers d'empleades i empleats públics s'han format en drets LGBTI+, per erradicar les pràctiques institucionals que poden reproduir les discriminacions, incloent-hi els serveis i recursos residencials per a la infància i l'adolescència, així com per a les persones grans, perquè els drets siguin garantits en totes les etapes del cicle vital.

Els drets LGBTI+ són drets humans i per això estem fent front de manera proactiva als grups antigènere i anti-drets, per exemple, immobilitzant i multant autobusos amb missatges transfòbics. Mentre que en altres territoris aquesta campanya no ha estat aturada o s'estan derogant lleis LGBTI+, a Catalunya diem ben alt i clar que no passaran. L'única resposta possible davant la contrareacció de l'extrema dreta i els seus discursos d'odi són més drets. Per aquest motiu, hem elaborat, mitjançant un ampli procés participatiu, un avantprojecte de llei trans* catalana que en breu es tramitarà al Parlament per a la seva discussió i aprovació.

A totes aquelles persones activistes que van omplir les Rambles d'orgull, a les que van exercir l'acusació popular per l'assassinat de Sònia Rescalvo, a les que van empenyer i segueixen empenyent l'aprovació de les lleis LGBTI+, a totes elles, a totes vosaltres, un agraïment infinit per haver fet de Catalunya un país més just i més lliure. No ens aturarem fins que tots els drets estiguin plenament garantits i s'erradiqui l'LGBTI-fòbia. Que Catalunya sigui refugi i punta de llança dels drets és i serà un orgull de país.

Vols donar a conèixer les teves activitats?

Si ets una entitat o col·lectiu LGTBI+,
ORGULL t'ajuda publicant gratuïtament el teu anunci

Només has d'enviar-nos un correu a

 entitats@orgull.barcelona

Fes-nos arribar les teves activitats i els donarem ressò
a la nostra publicació digital Orgull.Barcelona

 noticies@orgull.barcelona

Cada dia notícies, entrevistes
i articles d'opinió a

orgull.barcelona

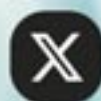
la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

Ada Colau

Exalcaldessa de Barcelona i Presidenta
de Barcelona En Comú

Nosaltres som: Barcelona l'Orgullosa

Ha estat un orgull ser la primera dona bisexual alcaldessa de Barcelona. Però encara més important és sentir que formo part d'una llarga història de Barcelona, una ciutat on milers de veïnes s'han mobilitzat per conquerir drets i llibertats, inclús molt abans de la que va ser la primera manifestació de l'Orgull a tot Espanya, al 1977, encapçalada per valentes travestis sota la pancarta "Nosaltres no tenim por, nosaltres som", i que va acabar a la Rambla amb dures càrregues policials.

El barri Xino, Cal Sacristà, La Criolla, El Cangrejo, Carmen de Mairena, Jean Genet, Gil de Biedma, la Rambla, Ocaña, Nazario, Armand de Fluvià, Empar Pineda, el Paral·lel, El Molino, Ana Maria Moix i Terenci Moix, La Paloma, Montjuïc, Sònia Rescalvo Zafra... són molts els llocs i els noms de la història de l'orgull a la nostra ciutat, impossible citar-los tots. La lluita per la visibilització, el reconeixement i la no discriminació ha anat de la mà de la lluita contra el masclisme, contra el racisme o contra la precarietat. Perquè ahir com avui, les que hem reivindicat identitats i formes d'estimar dissidents a l'heteropatriarcat sovint hem hagut d'afrontar múltiples discriminacions.

Gràcies a les que ens han precedit, Barcelona és avui una ciutat referent al món en la reivindicació de l'orgull LGTBIQ+. Malauradament, això no vol dir que els nostres carrers estiguin lliures de discriminació o discursos d'odi, perquè cap ciutat està lliure de LGTBI-fòbia en un món encara tan masclista. Però sí que és cert que en les darreres dècades hem evolucionat del discurs de la "tolerància" (deixem viure en pau als "desviats"), cap a la reivindicació de la diversitat com a tret distintiu de la ciutat: Barcelona no és que "toleri" la diversitat, sinó que la reivindica com a única identitat que val la pena. La consciència que la nostra diversitat ens fa millors: més reals, més interessants, més cultes, més feliços, més lliures.

És en aquest context que el 2015, quan vam arribar al govern de la ciutat de Barcelona, vam crear la primera Regidoria de Feminismes i LGTBI, liderada per Laura Pérez, amb tota la intenció de donar centralitat al que sempre ha estat condemnat a la perifèria. No per "nor-

**«Barcelona no és que
"toleri" la diversitat, sinó
que la reivindica com
a única identitat que
val la pena»**

malitzar-ho", sinó per reconèixer el seu potencial transformador en benefici del conjunt de la societat. La regidoria durant 8 anys no s'ha limitat a fer més campanyes i posar més recursos en la prevenció i la lluita contra les violències i discriminacions (donant suport psicològic i jurídic gratuït a qualsevol víctima d'agressió o discriminació a través de la Oficina per la No Discriminació, personant-nos com a Ajuntament al costat de les víctimes en els delictes d'odi més greus, o amb programes com TransOcupació per a la igualtat laboral de persones trans, entre d'altres). La Regidoria també ha vetllat perquè la mirada feminista i LGTBIQ+ fos transversal a tota la política municipal, és a dir, fos una política principal de la ciutat, impulsant recursos pioners i referents com el Centre LGTBI de Barcelona, gestionat per les entitats del propi col·lectiu, recolzant projectes educatius a les escoles, o amb la celebració de l'Orgullosa Barcelona, amb una programació cultural rica i diversa a tots els barris amb la qual promoure la diversitat sexual i de gènere on tota la ciutadania es pugui sentir representada.

Perquè altres ens van precedir, nosaltres podem seguir obrint camins. Si alguna cosa sabem per l'experiència històrica és que els drets i les llibertats avancen quan la ciutadania els exerceix. Avui els discursos d'odi i l'extrema dreta creixen a molts llocs del món, també a casa nostra. Més que mai ens toca ocupar els carrers i tots els espais amb els nostres cossos diversos i dissidents per afirmar amb alegria que "Nosaltres no tenim por, nosaltres som". Som l'Orgullosa Barcelona.

«Vull desvincular la violència sexual de la sexualitat, que per mi és posar al centre el plaer, la comunicació i el consentiment»

El seu aspecte de tia dura s'esfuma en el precís moment que somriu, cosa que fa constantment. Els cabells curts, els pírcings i els tatuatges ens fan pensar en un estereotip erroni. Els prejudicis embruten la mirada. La Maio (Barcelona, 1998) és amable, afectuosa i propera, com també inquieta. Dubta abans de respondre perquè construeix els seus posicionaments a partir de reflexionar-ho tot. La seva música desprèn tendresa. Les seves cançons abracen. Li costa reconèixer-ho, però és una referent lèsbica per la naturalitat i la veritat de les seves lletres. El seu últim àlbum és *Suau*, on torna a combinar l'activisme polític amb la lluita LGTBI+.

Maio

Una entrevista de Mar Sifre Rigol
Fotografia: Joanna Chichelnitzky

La teva música es caracteritza pel sentit polític i la reivindicació dels marges i alhora per les cures i la delicadesa.

Com ho fas per entrelligar-ho?

La diferència és que no és música escrita des del pensament heterosexual, i quan desvincules la teva existència d'això, tens un mar de possibilitats molt gran des del qual viure i parlar. Escric sobre les coses que em passen i, per sort, giren al voltant de les cures, l'amor, les col·legues i, òbviament, de tot allò lèsbic. Per mi està unidíssim, separar-ho seria molt estrany.

Tot això forma part de la teva vida?

Sí, és una aposta. També hi ha moltes coses que dic a les meves cançons i que m'encantaria que hi fossin més en la meva quotidianitat. Com l'«a poc a poc» i la calma. Crec que el nostre subjecte polític no té per què anar directament entrellaçat amb la delicadesa i les cures. De fet, som un col·lectiu que rebem tota l'estona.

Però tu et centres en les cures.

Perquè puc posar el focus en el meu dia a dia des de la part de la violència, o des de la part més bonica. El que intento és que en la balança hi siguin les dues. No banalitzar i idealitzar aquestes quotidianitats, però tampoc caure en el victimisme i en el «quina merda, no tenim res a fer».

Vull fer un apunt per destacar la dolçor de les teves cançons. És una tendresa molt concreta i real, que contrasta amb la precarietat i el ritme boig que portem com a societat. Com te'n surts?

Hi ha una poció màgica que són les col·legues i la comunitat que tenim. Jo faig activisme de les amigues, són el meu salvavides, i la majoria són lesbianes, trans, mariques... Quan em passa una cosa forta al carrer i arribo a casa, no faig una cançó, sinó que truco a les meves amigues. Sento que la violència està travessada per una xarxa increïble de cures. També hi haurà moltes coses que no pateixo perquè soc blanca i no estic grassa. Però el fet és que ho transformem col·lectivament i ho col·loquem en un lloc per desindividualitzar el que ens passa a mi i a moltíssima altra penya.

«Sento que la violència està travessada per una xarxa increïble de cures»

No ets l'única cantant que escriu des de la seva condició de dona lesbiana, però sí ets de les poques que dona a les seves cançons un element fortament polític. Com sorgeix això?

De l'anhel de la Maio petita o adolescent. Justament de no haver tingut referents LGTB, sobretot lesbianes. Sento que tinc un llegat activista. Soc de Barcelona, on hi ha hagut un moviment lesbofeminista molt important, que s'ha construït molt des dels carrers, des dels fanzins, des dels bars, des d'ocupar la catedral de Barcelona. Al cap i a la fi, des de la militància.

Però tu ho fas des de la música.

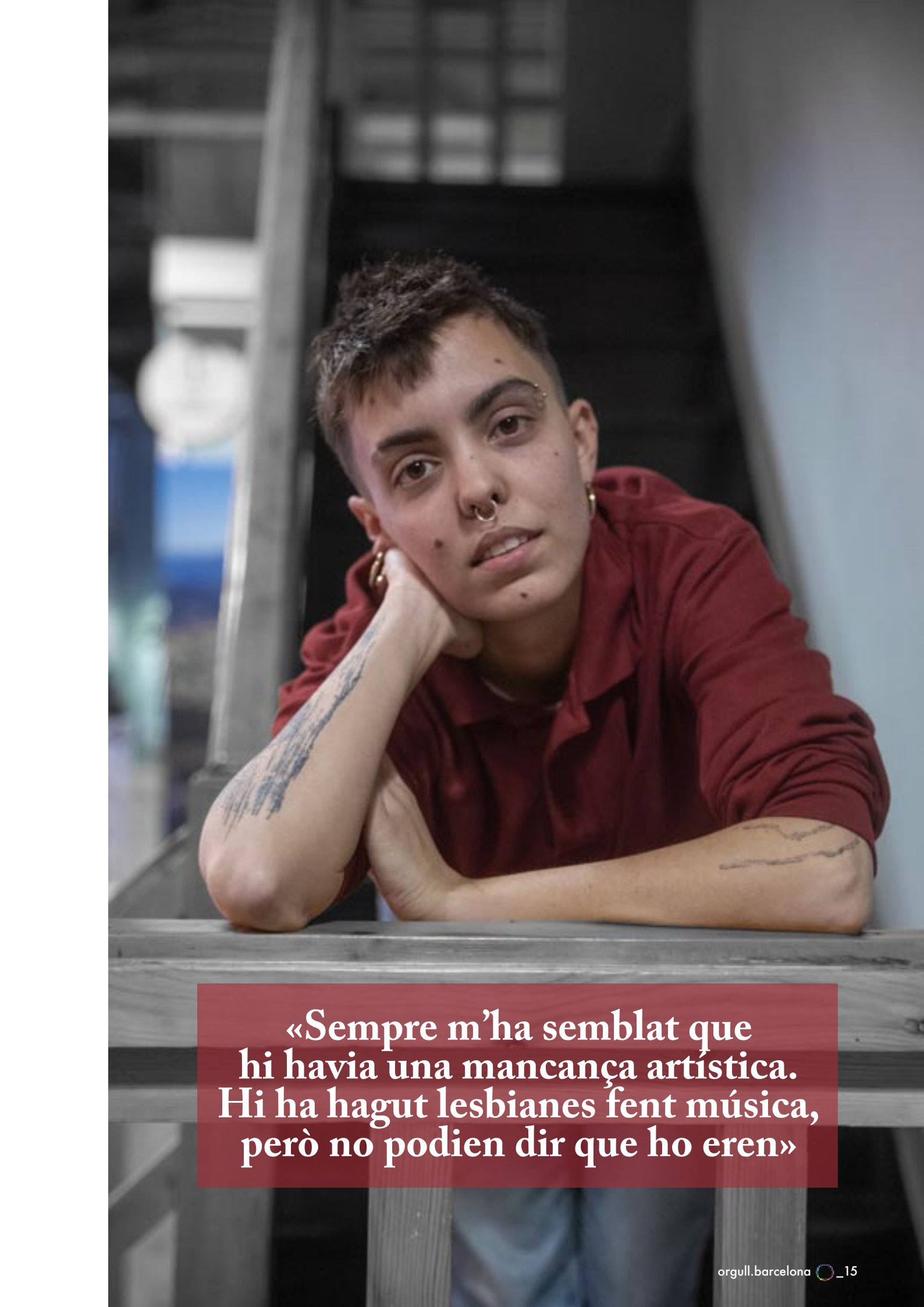
Perquè sempre m'ha semblat que hi havia una manca artística. Hi ha hagut lesbianes fent música, però no podien dir que ho eren. Les seves lletres no podien ser explícitament lèsbiques. Ara, i des de fa un temps, es pot fer. No soc pionera de res, ni de bon tros, però sí que hi ha un punt d'orgull i de responsabilitat històrica. Com a lesbiana puc fer música de lesbianes i per a lesbianes. La faig i m'encanta.

Tot i la manca, quines referents has tingut?

Les referents me les he inventat. La Maria Jiménez cantant 'por Sabina', al final estava cantant lletres d'ell, que m'atreuria a dir que és un misogin, però parlava de les dones. I és clar, era cantat per una tia. Més tard vaig descobrir que no eren les seves lletres, que eren les d'aquest senyor. Però fins llavors, per mi era una tia parlant de lesbianes. O sí no, la Bebe. M'inventava que era lesbiana, al

Fanzín

És una publicació temàtica de tirada i distribució limitada feta amb pocs mitjans que sovint combina diferents modalitats artístiques. Històricament han tingut un fort caire polític i activista.

«Sempre m'ha semblat que hi havia una mancança artística. Hi ha hagut lesbianes fent música, però no podien dir que ho eren»

La socialització de gènere

És el procés amb el qual les persones adquireixen i interioritzen hàbits, rols i comportaments associats al gènere que els van assignar quan van néixer.

meu cap ho era. Després l'ha *liat* i diu que no és feminista. Jo confio en ella, està molt equivocada, crec que se n'adonarà algun dia.

I referents reals?

A mi em va arribar molt aviat De espaldas al patriarcado, per exemple, que era un grup de Madrid. D'adolescent escoltava Kumbia queers o Sara Hebe. La Otra va ser una mica més tard, quan vaig començar a tenir referents, però va costar.

De fet, no són *mainstream*.

Recordo obrir YouTube i buscar "música lesbiana" i pensar "no pot ser que no n'hi hagi". Em tornava boja. Després l'algoritme potser em portava a una altra cantant. També anava a llistes de reproducció feministes i trobava una cançó que parlava de lesbianes. I tot i això, el discurs de sexualitat explícit no hi era gaire.

Tampoc ho és a dia d'avui. O creus que sí?

Jo crec que sí, sobretot des de la música urbana. Soc molt fan de la Mushkaa, per exemple. O de Tribade, que ha fet cançons superexplícites. El meu objectiu és ampliar l'espectre de la sexualitat, no només parlar-ne. A *Suau* dic "un glop d'aigua estarà bé", això passa quan estàs follant, forma part del sexe. I és clar, vull sortir del pensament coitocentrista del protocol heterosexual de «fem això i això i s'acaba».

Si mirem els teus inicis, hem de parlar d'Akelarre —el grup amb la teva germana Júlia Serrassolas— i de la cançó que us va fer conegudes: «Libremente Juntas», que es va popularitzar com «No somos amigas, nos comemos el coño». És una frase que encara ressona i possiblement és gràcies a vosaltres. Éreu molt petites quan el vídeo es va fer viral. Com va anar tot plegat?

Vam penjar la cançó a YouTube amb la idea que l'escoltessin les nostres col·legues i l'entorn feminista de Barcelona i Catalunya, com a molt. Però ForoCoches va agafar la cançó, la va penjar en un altre canal i van obrir un fòrum amb una pregunta de l'estil "Us follaríeu a aquest parell de bolleres adolescents?". Va ser llavors quan es va fer viral. Al principi, tenia 3.000 reproduc-

«ForoCoches em va treure de l'armari i em va ensenyar què era la lesbofòbia»

cions i recordo que al cap de 24 hores hi havia 70.000 visualitzacions. L'endemà, 150.000.

Com et va impactar?

A mi ForoCoches em va treure de l'armari, perquè també es va fer viral dins de l'institut, i em va ensenyar què era la lesbofòbia. Fins llavors no la coneixia perquè tenia bastanta bombolleta. Totes dues anàvem a l'institut vestides de certa manera, però jo no estava fora de l'armari. Ho sabien les meves col·legues i prou. L'institut sempre ha estat un espai molt hostil, i encara ho és.

Com vas viure-ho a nivell personal?

Va ser una cosa molt forta perquè va arribar a molts senyors horribles i feixistes. No ho he tornat a llegir comentaris com aquells, però també va ser una oportunitat perquè ens va portar a molts llocs. Vam actuar a Saragossa, Mallorca, País Basc o Berlín. A les meves col·legues les he conegut gràcies a Akelarre i sense el grup no existiria ni el meu projecte actual ni el de la Júlia, Ginestà.

Com vau encarar l'odi?

La clau per nosaltres va ser despersonalitzar-ho: "Ens ha passat a nosaltres, però li podria haver passat a qualsevol noia jove bollera. És estructural, no ens estan insultant a nosaltres com a Maio i Júlia, sinó per lesbianes". També a la Júlia, tot i que no ho era. Vam ser una diana molt gran de lesbofòbia, però per molta gent la cançó va ser molt útil. I encara ens diuen que es van sentir una

ForoCoches

És un fòrum d'internet creat el 2003 que permet la creació de fils de discussió per tractar qualsevol temàtica. És conegut per tenir membres conservadors i reaccionaris, així com masclistes.

«Tinc una espineta clavada, vull recuperar la cançó de “no somos amigas”, donar-li una volta i tornar-la a fer. Pot ser un propòsit d'aquest any. El 2024 la versionaré»

mica menys soles. Només que servís a una sola persona, ja va valer la pena.

Quina relació tens ara amb “No somos amigas”?

És un vídeo que no caduca. Quan ens fan entrevistes a la Júlia o a mi, és com si fos una cançó que ens persegueix. No com a una cosa positiva, sinó com si la tinguéssim darrere. Nosaltres l'intentem posar al costat. El que vull fer en algun moment és posar-la davant, mirar-la i dir «a veure, què fem amb tu? Ens has portat aquí, ens has ensenyat moltíssimes coses, ens has fet generar xarxa, ens has fet tenir por i plaer”. Tinc una espineta clavada, vull recuperar la cançó, donar-li una volta i tornar-la a fer. L'hauríem de gravar. Pot ser un propòsit d'aquest any. El 2024 la versionaré.

Ho has dit.
Queda dit.

Potser no a aquell nivell, però actualment reps lesbofòbia com a artista?

He tingut la sort que en el meu projecte porto a la tècnica de llums, el tècnic de so és marica, tota la meva banda són persones LGTB, la penya que em fa els videoclips també. He intentat que el màxim de persones que formen part del meu projecte fossin part del col·lectiu, perquè sé que és el que em fa estar bé i sé que em protegeixo d'alguns possibles comentaris.

I com a dona lesbiana, en reps?

Sí, constantment. Només en el fet d'anar a la ginecòloga o al metge t'exposes a qüestionaments tota l'estona. Ho hem d'explicar tot.

Tornant a les teves lletres, em surt comparar aquell «no somos amigas, nos comemos el coño» amb l'actual «M'he perdut entre els teus pits, mossegades, coll humit. He provat amb els meus dits, nits de pluja, dins del llit». El fragment és de la cançó 'Suau', del teu últim àlbum amb el mateix nom. Què ha passat entre una cançó i una altra? Que hi ha moltes maneres de ser explícita, també sense exposar-te tant. El que faig ara és jugar amb l'explicitat i la poesia. A mi m'encantaria seguir dient «nos comemos el coño», el que passa és que ara estic apostant per una altra cosa.

Per quin motiu?

Sobretot perquè ja ho he fet. El canvi no és deixar d'anomenar les coses, sinó fer-ho poèticament.

Descrius el plaer femení entre dues dones d'una manera que s'ha fet poc. Dius que no ets pionera, però ets conscient que ets referent?

Sí (riu). És que, tia, costa molt dir-ho, serà per socialització de gènere, però sí que, coi, som referents.

I com es viu?

És molt xulo, però sento que és una responsabilitat. És preciós perquè el públic que m'escolta, que ve als meus concerts i que se m'acosta no és invasiu. Són una colla de gent simpatiquíssima i així dona gust. Em sento eufòrica perquè quan et despertes amb un missatge de merda, segurament en tens un altre preciós a Instagram i es compensa.

A vegades la responsabilitat és contradictòria?

Sí, perquè tens un altaveu i pots fer sentir molt bé a la penya, però també molt malament. Intento agafar la responsabilitat amb serenor i confiant en el procés que tinc. Hi ha coses que em fan molt pal perquè, quan ets referent, també és molt fàcil entrar en un capitalisme voraç perquè tal marca vol que facis publicitat. A vegades és una ratllada, però vull continuar sent referent anticapitalista lesbiana i ja està.

Artistes dones lesbianes que ho siguin obertament, ja hem dit que n'hi ha poques, però que tinguin una estètica dissident masculina, encara menys.

Com ho vius tu?

Estic còmode habitant aquesta expressió de gènere més *butch*, i sí que en trobo a faltar als escenaris. Durant molt de temps per mi ha sigut una prioritat parlar d'això, però en realitat trobo a faltar moltes altres coses, com que la bollera sigui gorda o migrant, perquè no hi són als escenaris. O penya amb cadira de rodes, que ni tan sols poden pujar-hi perquè no són accessibles. Si hi ha més *butch*, que siguin racialitzades, per exemple. Per mi hi ha una prioritat i és deixar espai, perquè al final soc *butch*, però soc blanca. Falta gent i no és perquè no vulguin ser-hi.

Dius que vols deixar espai, però potser no ets tu justament qui ho hauria de fer.

Ja. Em plantejo per què les bandes de nois heteros són allà ocupant-ho tot. O sigui, el cartell del Canet Rock és una vergonya. Se'ls hi ha fotut canya i no volen canviar-lo. Ho sento, però em cago en el Canet Rock. És el primer que m'ha vingut al cap, però n'hi ha d'altres.

A 'Miralls' parles de la pressió estètica, la sents en la teva pell?

Per començar, estic deixant de dir pressió estètica per referir-me a la violència estètica perquè si no sembla que tu puguis escollir si t'afecta o no. És una violència i és estructural. Puc rebre per la meva expressió de gènere, però en realitat la cançó va dirigida a corporalitats i a barreres.

Com va sorgir?

És una col·laboració, no musical, sinó amb activistes. Per una banda, amb la Tess Hache, i per l'altra amb la meva germana Aura, que va amb cadira de rodes i té una paràlisi cerebral de naixement. Els vaig demanar que em passessin textos perquè són grans artistes. La meva germana és dramaturga i la Tess fa fanzins. Necessitava que em parlessin de la seva vivència perquè em sembla importantíssim.

Per què?

Amb l'Aura ho parlem molt, les barreres

«Em plantejo per què les bandes de nois heteros són allà ocupant-ho tot»

hi són. Hi ha molta penya amb diversitat funcional que no es planteja ni la seva sexualitat, però perquè arribar a l'escola ja és un món. Així que la idea de tenir una autonomia al llit i tenir sexualitat és una cosa que queda molt lluny, no és una prioritat. O la Tess, que rep cada dia per ser gorda, que va al metge amb un esquinç i li donen una dieta, en comptes d'una escaiola. I si li fa mal el dit o té una hèrnia de hiat és perquè està gorda o no menja bé. No volia fer una cançó sense viure la violència estètica, però sí acompanyada de gent que ho pateix cada dia.

I quins altres temes vols posar sobre la taula?

Vull posar al centre el plaer, la comunicació i el consentiment. I sobretot, vull desvincular la violència sexual de la sexualitat, que per mi són aquestes tres coses, la resta és violència. Ens han explicat molts cops que la violència sexual és una conseqüència de la sexualitat, i no ho és. És una cagada que té més a veure amb una dominació estructural dels homes cap a les dones, i s'ha acabat.

Per què et dediques a la música?

És la manera que he trobat de fer activisme lesbofeminista i transfeminista, perquè sense les trans i sense les treballadores sexuals, no és feminisme. La música és un altaveu preciós, és una oportunitat i és el que sé fer. Hi ha activismes més de 'rateta de biblioteca', hi ha gent que para desnonaments amb el cos, hi ha gent que fa poesia i la vincula amb el seu trànsit. Jo faig música i m'agrada que hi sigui tot. ■

Butch

És una dona lesbiana o bisexual que té una expressió típicament masculina, especialment pel que fa a forma de vestir, però també respecte a l'actitud i el comportament.

Javi Rodríguez

Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència,
Joventut i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Les llambordes del carrer Girona

El Grup Comunicació 21, editor dels diaris *Línia*, ens presenta una nova publicació, valenta i avançada. Dedicada al col·lectiu LGTBI de la nostra ciutat, amb la novetat de ser eminentment barcelonina i amb ànima de barri. I, sense saber-ho, impulsora d'una iniciativa que vol reflectir el rumb del govern municipal en les polítiques LGTBI.

Sabem que el col·lectiu viu disseminat pels diversos carrers de la ciutat, però no es viu amb la mateixa intensitat a tota la ciutat el fet de ser del col·lectiu. Ens trobem amb una espècie de *sexili de barri*, on les persones LGTBI moltes vegades es veuen forçades a desplaçar-se al centre de les ciutats per una falta d'oferta més enllà de les zones considerades tradicionalment "segures" per a la lliure expressió del col·lectiu.

Per això és tant important l'aposta que es fa des de *Línia* per contribuir a aquesta descentralització.

És precisament fora d'aquesta zona tradicional on el Grup Comunicació 21 té la seu; un espai dedicat en cos i ànima a la permeabilitat d'un mitjà local amb els seus barris. I m'agrada passar-hi per veure, davant de la seva seu, el nou carrer Girona, recentment pacificat, on el verd i les llambordes recuperades s'obren pas.

I és que les obres de construcció del carrer van descobrir-nos les antigues llambordes, que servien de paviment de l'Eixample els anys 60.

I ara que hem aconseguit una publicació com aquesta, trobo que és una lliçó magistral parar-se a pensar en com era la Barcelona que trepitjava diàriament aquestes llambordes. Un testimoni silenciós de la Barcelona del passat que, com les llambordes, havia quedat enterrada.

Estem parlant d'una època on encara tot estava per fer, i on el col·lectiu encara no tenia els drets garantits. Jerónimo Saavedra, històric president de Canàries (i dels primers polítics LGTBI, tot i que no *sortís de l'armari* fins a l'any 2000), parlava sempre de com persones LGTBI d'arreu d'Espanya visitaven Barcelona per intentar agafar una mica d'aire en plena dictadura, en una Barcelona que ja era far de llibertat, però que encara estava molt lluny de ser una Barcelona lliure.

No era infreqüent que, amb l'excusa de lligar, persones homòfobes aconseguissin entrar a casa d'homosexuals, agredir-los, robar-los i fer impossible la denúncia. Qualsevol conducta fora de la norma era durament reprimida i qualsevol

«Ara, la ciutat que lluitava per ser lliure lluita per no deixar de ser-ho»

intent de denúncia podia acabar amb la víctima denunciada.

D'aquells temps, per sort, només en queden les llambordes, les històries i els registres.

Ara, la ciutat que lluitava per ser lliure lluita per no deixar de ser-ho. De la mateixa manera que un dia, sobtadament, es va descobrir que les llambordes seguien allà, és possible que un dia, no-tan-sobtadament, ens adonem que l'odi ens torna a reprimir amb duresa.

És evident que ens cal reivindicar-nos, treballar per consolidar el grau de convivència en què hem aconseguit viure; ens ho devem a nosaltres mateixos, però també a tots aquells que van lluitar per la dignitat.

Amb el gran Jordi Petit discutíem fa poc sobre la importància de seguir visibilitzant. Perquè és precisament amb el testimoni dels històrics del col·lectiu de la nostra ciutat que es pot comprendre la dimensió del que passava. Persones com nosaltres, amb els seus projectes, desitjos i neguits, que només podien ser com són de portes endins. En ocasions, ni tan sols això. Que van deixar-se la joventut per reclamar una cosa tan senzilla com el respecte a la dignitat humana. I que ara veuen amb preocupació el risc d'involució de tot el que considerem guanyat i que, per a ells, és fruit d'una àrdua lluita.

Per tot això, és un honor i tot un acte de reivindicació que aquelles llambordes avui siguin trepitjades per la tolerància d'una publicació com la vostra. Perquè és clar que la Barcelona d'aleshores és l'ombra de la Barcelona d'avui. Una ombra grisa, fosca, de la qual no crec que ningú pugui estar orgullós, però que no cal obviar, perquè forma part del nostre passat més recent.

Quan una iniciativa de ciutat amb les seves arrels als barris decideix apostar per una publicació com aquesta, hem de posar-hi perspectiva. Felicitar-nos i, alhora, entendre la dimensió del projecte. Per tot el que representa. Per molts números més.

Daniel Grande

Director de Comunicació de l'Observatori
contra l'LGTBI-fòbia

El nom sí que fa la cosa: la tercera casella, un impuls cap al reconeixement de les persones no-binàries

Abans d'entrar a parlar sobre les darreres conquestes del col·lectiu no-binari és important esbossar, ni que sigui amb traç gruixut, què entenem com a gènere no-binari. Parlem d'aquelles identitats de gènere que no són únicament masculines o femenines, sinó identitats que flueixen o es troben fora del binarisme —home o dona. Tenim un deute a reparar amb aquestes persones; amb les persones trans* i no-binàries. Les vides trans van ser silenciades durant la dictadura i grans oblidades des de l'inici de la democràcia. Com sempre ens recorda Mar Cambrollé, activista i presidenta de la Plataforma Trans* Estatal, ara és moment de donar altaveu a les seves reivindicacions.

Catalunya és i ha estat una de les regions europees més avançades en la garantia dels drets LGTBI, encara que l'odi sembla no tenir aturador. Segons la radiografia de l'Estat anual de l'LGTBI-fòbia a Catalunya, de l'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia, l'any 2023 es va tancar amb un total de 302 incidències per episodis de violències o discriminacions, l'any amb la xifra més alta des que hi ha registres. Un odi que s'acarnissa feroçment sobre les persones trans* i no-binàries. Per això és important el fet que en aquesta legislatura es prevegi que el govern català porti al Parlament una proposta de llei trans* catalana on es posi fil a l'agulla a una de les assignatures pendents: el reconeixement de la realitat no-binària. La llei catalana tindrà l'anomenada tercera casella, un espai per als formularis de l'administració diferenciat de l'habitual "home" i "dona". La inclusió de la casella de gènere no-binari en el formulari d'inscripció és el primer pas cap a una major inclusió i reconeixement de la identitat de gènere de les persones no-binàries a Espanya. A l'Estat es va perdre l'oportunitat d'incloure aquesta casella en no plasmar-ho a la llei trans*. En paral·lel, el País Basc preveu aprovar aquestes setmanes la seva llei trans*, i és que moltes comunitats autònomes estan esmenant l'oblit

que va representar no incloure les realitats no-binàries a la llei trans* estatal. La darrera notícia que hem conegut sobre la tercera casella fa referència al cas d'Andrea Speck, una persona no-binària d'origen alemany a qui se li va negar la inscripció de la seva identitat al registre de Ciutadans Estrangers de la Unió Europea. Una sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia va donar-li la raó i obliga la Policia Nacional a incloure la tercera casella en aquest registre per a totes les persones estrangeres el país d'origen de les quals reconegui aquesta identitat, però no a les persones amb nacionalitat espanyola.

Una casella de més és una de moltes fites a assumir en un llarg camí a trencar el sistema dicotòmic i binari on vivim. La idea d'inclusió forçada d'aquesta casella neix d'una òptica de lògiques identitàries on, per tant, sempre queda la porta oberta al fet que en quedi gent exclosa. És lícit i exigible ambicionar una societat més justa i respectuosa amb la diversitat, amb una altra visió de la identitat, l'expressió de gènere i les relacions afectives. Si alguna cosa deixa clar la semiòtica és que d'allò que no se'n parla, que no apareix, que no té nom, no existeix. En altres paraules: en alguns casos, el nom sí que fa la cosa.

«Si alguna cosa deixa clar la semiòtica és que d'allò que no se'n parla, que no apareix, que no té nom, no existeix»

FEMINISTA TU!

AGENDA
2030

La **Diputació de Barcelona** i els ajuntaments treballem per una igualtat real: igualtat de tracte, mateixos drets i mateixes oportunitats. Som moltes, diverses i **totes** feministes.

diba.cat/diadones

**Diputació
Barcelona**

Explorant el no binarisme

Per Mar Sifre Rigol

“Reconèixer-me com a persona trans no-binària és el millor que m’ha passat. És alliberador, i tant. Valen la pena totes les pors. Em vaig treure un pes de sobre”, declara l’Enri Domínguez. El seu testimoni contrasta amb la idea errònia que la societat cisheteropatriarcal té sobre processos com el seu, que sovint es creu que són tortuosos, que destrueixen vides i aniquilen il·lusions. És ben bé al contrari. El que és angoixant és viure i expressar-se amb una identitat de gènere que no et representa i que t’oprimeix.

Totes les sigles del col·lectiu LGTBI+ han hagut de suportar el qüestionament, que s’expressa amb una pregunta tan senzilla com punyent: ‘Realment cal que ho facis públic?’. Darrere d’aquesta interrogació hi ha una frase amagada que fa encara més mal: ‘Vols dir que no ho fas per cridar l’atenció?’. I encara una altra que anul·la la teva legitimitat: ‘És una etapa, ja et passarà’.

La nostra societat comença a posar-se les mans al cap quan aquest reguitzell de preguntes va dirigit a posar en dubte l’orientació sexual. Ho tenim bastant superat. No passa el mateix amb les persones no-binàries que —amb l’excusa de no entendre què vol dir el terme— reben tota mena de faltes de respecte. No comprendre la identitat de gènere d’algú no justifica el menyspreu, és evident. L’empatia hauria de passar per davant.

Però, què és el no binarisme? L’Enri ho manifesta a la seva manera: “Vivim en un món binari que en realitat no ho és, i el gènere és un espectre. Per entendre’ns, als extrems hi ha ‘home’ i ‘dona’. El no binarisme és tot el que hi ha pel mig. Pot ser un punt fix, però també pot fluctuar, fins i tot depenent del moment vital”.

Li Naomi Lladó Quer, que es declara persona no-binària, també explica: “És un terme paraigües per entendre la dissidència de gènere en la nostra llengua misògina. És moltes coses alhora. És un procés pel qual es deixa fluir el cos i la persona que hi ha al darrere. És una manera d’encapsular la fluïdesa del gènere. Per a mi, va a la contra del no binarisme haver de definir-lo. Fem servir aquest terme perquè la societat cis ens entengui”.

Cisheteropatriarcat

És un concepte que es fa servir per esmentar el sistema social, polític i cultural en el qual l’home, cis i heterosexual exerceix el poder i té privilegis per sobre d’altres gèneres, identitats i orientacions sexuals. El terme posa el focus en el fet que hi ha un tipus d’home que, majoritàriament, ostenta aquest poder i conforma l’hegemonia.

La identitat de gènere

És la manera amb la qual algú s'identifica independentment del seu sexe biològic i el gènere que li van assignar quan va néixer. De fet, es pot correspondre amb el gènere assignat o no. En el primer cas, es tractaria de persones cis. En el segon, de persones trans.

Al capdavant, pot haver-hi tantes definicions del no binarisme com a persones que l'explorin, en això coincideixen totis lis entrevistadis. Li Luc Cerverón, un noi trans no-binari, expressa que "cadascú dirà la seva perquè hi ha moltes maneres de viure'l". Elli creu que "tothom explora el gènere, no només les persones no-binàries i trans, també les cis. Si preguntes què és un home o una dona, la resposta no és fàcil i tothom et respondrà una cosa diferent". De fet, li Naomi fa un apunt: "Quan definim 'home' no ens ve al cap un senyor de 70 anys".

Les experiències de cadascuni d'ellis són personals i diverses, però també hi ha punts en comú. Amb tot, hi ha quelcom que lis fa especialment singulars, estan en moments vitals ben diferents d'exploració del no binarisme, el que fa que els seus testimonis es complementin, però també es contradiguin.

Hi ha qui està en una etapa inicial i aquest és el primer cop que es presenta al públic amb el nom que li representa, com és el cas de li Naomi Lladó Quer. Pel que fa a l'Enri Domínguez, s'expressa com a persona no-binària en cercles privats i de confiança, però no a la feina, per exemple. I després tenim a li Luc Cerverón, que es fa conèixer com a noi trans no-binari inclús a les xarxes socials, però també en la seva quotidianitat. En tots tres casos, però, sempre prioritzen la seva seguretat i el seu benestar, que no es poden permetre perdre de vista.

Naomi:

"Va a la contra del no binarisme haver de definir-lo. Fem servir aquest terme perquè la societat cis ens entengui"

Segons l'Enri, la clau per explorar el gènere i el no binarisme és "escoltar-se i no negar-se". I afegeix: "T'has de mirar amb ulls que no et jutgin i amb una mirada neta. Deixar-te anar i perdre la por. I comparar-ho, per tenir una mena de reconeixement. Tot i que no sempre es pugui, hem d'intentar fer-ho". Dir-ho en veu alta, encara que sigui només a algú de confiança i no a tothom, no és necessari per validar el no binarisme d'una persona, però sí que és un primer pas ben útil per obrir-se al món.

Sobre la por, encara que l'Enri cregui que s'ha de

Luc:

"Per a mi el malestar no és el fet de ser una persona trans o no-binària, sinó viure com una persona cis"

combatre, elli mateix reconeix: "quan més sento que m'agrado, més por tinc que em passi alguna cosa". No renunciem a expressar el seu gènere com volen, però patir per fer-ho és una de les seves realitats.

Li Naomi, per la seva part, explica: "Quan surto al carrer amb una expressió de gènere amb la que em sento còmodi, gairebé sempre ve acompanyada de la por. La meua defensa és caminar amb els auriculars posats". Però amagar-se o rebaixar l'exposició no sempre vol dir sentir-se seguri: "Ahir anava vestit amb roba que no hauria pensat que cridés l'atenció i tinc al cap cinc persones gravades que em van mirar malament". Però no hi ha cap fórmula infal·lible perquè altres vegades no ha sigut així: "També he dut minifaldilles, no m'he tapat i m'he sentit completament alliberat i tranquil·li".

Li Naomi ha crescut educat socialment com a home, vol que se sàpiga perquè s'entengui el seu viatge vital. "I amb els privilegis que això comporta", assenyala. Potser per això té "facilitat per rebentar el gènere" que li van assignar quan va néixer, exposa. Durant l'entrevista s'obre i narra com a la infantesa tenia clar que de gran es diria Naomi, per l'actriu Naomi Watts. El que fa ara és referenciar-se en la persona petita que era i portar-la de la mà, un fet que defineix com a "preciós". "Tenia una il·lusió per representar-me d'una certa manera", sosté, i això és el que procura fer.

"La meua imatge no-binària passa per jugar i fluir entre els gèneres. Per reivindicar el gènere cal redefinir-lo i desdibuixar-se. Per mi, és empenyar les pors que tenia", proclama li Naomi. Amb tot, reconeix: "Encara sento que estic començant i em costa. Faig que el meu procés sigui hermètic. Em fa molta por obrir-me i veure cap a on fluix el meu cos".

De totes maneres, li Naomi conviu amb un altre gran dilema: com s'explora el gènere. El dubte, que es podria estendre durant els anys, té a veure amb el fet que es troba en una etapa inicial d'exploració del no binarisme, on encara hi ha moltes preguntes a respondre, però també hi ha una altra diatriba. "La

imatge que represento és molt hipersexualitzada i hiperfeminitzada. Pateixo una gran síndrome de l'impostori. Trenco el gènere o el perpetuo?", es pregunta li Naomi.

No té una resposta, i per això reflexiona en veu alta: "Hi ha una imatge estereotípica del no binarisme. Tinc molts dubtes i un gran dilema sobre com m'expresso. Crec que el que hem de fer és plantejar-nos-ho tot, cal que formi part del procés".

Per sort, l'exploració tira endavant i li Naomi assegura: "Estic deixant de sentir-me malament per la roba que faig servir i com expresso el meu gènere, tot i que hi ha una part dins meu que es contradiu". Els alts i baixos són un constant, però saber-los trampejar és un petit triomf diari.

Encara que el no binarisme es caracteritzi per la diversitat, és cert que hi ha una imatge estereotipada de qui s'hauria de sentir representat pel terme. L'Enri, per exemple, manifesta que li fa certa ràbia que sembla que "totis les persones no-binàries són artistes", o com a mínim aquesta és la representació majoritària que es troba a les xarxes socials. "El futur és que qualsevol persona en qualsevol gremi pot ser una persona diversa, sobretot pel que fa al gènere", afirma.

En el seu cas, l'Enri té una família que es podria llegir com a tradicional. Té dona i dues filles adolescents, a qui va esperar una mica més per explicar-los-ho. Elli, però, és una persona trans no-binària. Pel que fa a la seva experiència personal, tenir autonomia econòmica i viure amb una parella amb qui hi confia han sigut clau perquè el seu procés d'exploració del gènere hagi sigut una mica més fàcil. De fet, va ser a ella a qui li va dir per primer cop.

Sobre el fet de fer el pas i definir-se com a persona no-binària detalla que "no és un moment, però ho expliques i pren cos". El seu procés, després d'expressar-ho en veu alta, va ser bastant ràpid. Tenia pressa per fer-ho realitat.

La feina, però, és un dels àmbits que se li resisteixen per manifestar-se com a persona no-binària. Ja fa uns mesos que l'expressió de gènere de l'Enri és diferent de la d'abans, el seu entorn laboral se n'ha adonat. Després d'anys i panys treballant junts és evident que són conscients que hi ha alguna cosa que ha canviat, però ningú no li ha dit res. "El silenci és dolorós i és un soroll continu", sosté amb pesar. I tot plegat fa que no se senti ni amb cor ni amb forces de fer el pas i dir que és una persona no-binària.

Precisament, algú de la feina, però que no està en el seu dia a dia professional se li va apropar per

Elli

És un pronom personal neutre de la tercera persona que es fa servir per referir-se a les persones no-binàries en català. Per altra banda, “li” serà tant l’acusatiu neutre del pronom de tercera persona *elli*, com l’article definit que s’utilitzarà com a forma neutra i no-binària. L’ús d’elli implica adaptar, per exemple, la declinació de gènere dels adjectius i noms. S’emprarà la lletra *i* per indicar el gènere neutre o no-binari d’una persona. Per exemple: *entrevistadi, còmodi, totis*.

El binarisme és la norma, però això no vol dir que sigui quelcom intrínsec a la condició humana

dir-li que li agradaven les seves noves arracades. Va sentir una gran felicitat. “No ho estic fent malament”, va pensar. Un comentari amable, una manera d’apropar-se a algú, un detall. La validació i el reconeixement, al cap i a la fi. No són necessaris per legitimar, però sí per fer sentir bé a qui tot li va a la contra, a qui d’alguna manera li cal.

Pel reconeixement, hi ha un petit acte que d’entrada facilita l’apropament i que les persones no-binàries agraeixen. Es tracta de demanar els pronoms. “Quan et pregunten els teus pronoms el món no és tan complicat”, declara l’Enri. ‘Quins són els teus pronoms?’ serveix perquè et facin saber com volen que t’hi refereixis sense haver d’endinsar-se en qüestions personals. “Elli”, respondria l’Enri. “Ella, elli o ell, tant és”, contestaria li Naomi. “Elli o ell”, diria li Luc. Definir-se com a persona no-binària no vol dir que per força només voldràs que se’t dirigeixin amb pronoms neutres, pots voler combinar-los amb aquells que tradicionalment s’han associat a home i dona.

En realitat, la pregunta dels pronoms es fa des del respecte i no cal que només vagi dirigida a persones no-binàries. Més aviat, té encara més sentit quan en un grup amb molta gent la primera cosa que es fa és demanar els pronoms i que tothom digui quins són els seus, en igualtat de condicions i sense assenyalar a ningú. Després, és clar, cal respectar els pronoms de tothom i dirigir-se a les persones segons el que han expressat.

Si en una trobada amb més persones, però també en petit comitè, ningú fa la pregunta en un inici, és una bona idea expressar quins són els teus pronoms en el moment de presentar-se amb el nom. ‘Em dic Mar i els meus pronoms són ella’, comunicaria la periodista que escriu aquest text. Justament, també està bé dir-ho si no s’és una persona no-binària, perquè obre la porta i facilita el camí a qui per por o incomoditat no seria capaç d’expressar-ho en veu alta, però que si no ho fes, no es respectaria la seva identitat.

A xarxes socials com ara Instagram o TikTok, la mateixa aplicació et permet afegir els teus pronoms com a part del teu perfil, al costat o a dalt del teu nom. A altres xarxes on això no estigui integrat, es poden escriure els pronoms expressament com a part de la biografia, com seria el cas de X. Una carta de presentació que no suposa cap esforç, però que

És un terme que s'utilitza per a les persones que s'identifiquen amb el gènere que els van assignar quan van néixer. Cis seria el contrari de trans.

Enri: “Reconèixer-me com a persona trans no-binària és el millor que m’ha passat. És alliberador”

es tradueix en el fet que no només les persones no-binàries siguin qui s'exposen.

Pot haver-hi persones cis binàries que no acabin d'entendre perquè elles han de fer aquest pas, si ja són llegides com el que són. A banda del respecte cap a la gent no-binària, hi ha un tema encara més interessant i és el de per què hauríem de pressuposar que tothom segueix els patrons de gènere determinats per la societat i, sobretot, que aquests són inamovibles i innats.

Li Naomi declara sense pèls a la llengua: “Assenyalem el sistema cis i tot allò que representa perquè no és natural. S’ha de posar sobre la taula que en el no binarisme hi ha una reivindicació i generem incomoditat perquè posem la dissidència de gènere al centre”. Tant és així, que des del no binarisme se sosté que el fet de ser cis també és una construcció social, sobretot per tot el que implica.

El binarisme és la norma, però no vol dir que sigui quelcom intrínsec a la condició humana. Li Naomi assenyalava: “Existeixen altres realitats. La meva expressió de gènere és una decisió que jo prenc, però que un home cis vagi amb una expressió masculina, també és una decisió, encara que no li ho sembli”. Occident ha construït un binarisme que, de fet, no es perpetua en altres societats.

Tal com deia li Luc a l'inici d'aquest reportatge: “Tothom explora el gènere, no només les persones no-binàries i trans, també les cis”. Elli també sosté que es tracta de “conceptes socials”.

Sovint no s'entén que tot allò relacionat amb els gèneres home i dona són també una creació de la nostra societat, i això fa que, paradoxalment, es jutgi el no binarisme des d'una mirada binària. A més, sembla que calgui tenir-ho tot molt clar des del principi i això fa que no hi hagi espai pel dubte. Li Naomi lamenta: “Hi ha molta poca empatia. No es dona marge a la gent perquè es deixi fluir. Aquesta persona està intentant descobrir-se i s'obre amb tu, cosa

que s'hauria de valorar. Elli ha hagut de despullar-se emocionalment i s'està mostrant vulnerable”.

Precisament, el no binarisme generalment té molt a veure amb el fet de fluir i no quedar-se en un punt ferm. Posar en dubte la legitimitat d'algú com a persona no-binària perquè fluctuï és no entendre, ni respectar, la seva existència.

La desconeixença del no binarisme, però, no només es troba entre les persones cishetero, sinó també dins del mateix col·lectiu LGTB+. L'Enri assegura que en aquest sentit “la millor companyia són les persones trans no-binàries”. I afegeix: “M’he trobat de tot a tot arreu. Hi ha qui ho entén, però no ho vol respectar. Hi ha qui opina que ‘això ens ho hem inventat ara’. De vegades costa que ho comprenguin les mateixes persones del col·lectiu”.

Encara que la comunitat LGTB+ hauria de ser un refugi també per a les persones no-binàries, la ignorància respecte al tema porta a situacions d'allò més incòmodes i no desitjables. Li Luc, per la seva part, creu que “el col·lectiu LGTB+ no deixa d'estar en un context social on s'expressen violències, i dins de la nostra comunitat n'hi ha, però també hi són les cures. No passa res per expressar-ho, la cosa és que, després de dir-l'hi, qui ha fet mal se n'adoni per no repetir-ho ni perpetuar aquesta violència”.

Per desgràcia, la desconeixença per part de la societat de la realitat de les persones no-binàries, fa que sovint sentin que ningú els compren. I tot i que puguin tenir persones amb qui obrir-se, acaba sent complicat trobar un espai on regni l'entesa mútua. Una mena de xarxa de suport. És per això que va néixer el Grup Trans i No Binari del Centre LGTBI de Barcelona, que dinamitza, conjuntament amb altres persones, li Luc Cerverón, que és integrador social.

Tal com explica li Luc “el Grup Trans i No Binari del Centre LGTBI és un espai de socialització per poder conèixer persones que estan explorant el gènere”. L'objectiu amb el qual va néixer el grup va ser aquest, establir una mena de xarxa de contactes i de suport per fer-ho tot una mica més fàcil.

La demostració de què hi havia una necessitat latent de crear un espai d'aquestes característiques és que sempre està ple i hi ha llista d'espera. La capacitat actual d'assistència del grup és de 30 persones i es troben un cop al mes al Centre LGTBI.

Una singularitat del grup que el fa encara més interessant és que acull persones d'una franja d'edat

La dissidència de gènere

Engloba totes les maneres de qüestionar i trencar el sistema establert respecte al gènere i les seves normes socials.

molt diversa. Hi ha membres de 14 anys i altres de més de 60, per exemple. Li Luc exposa que “per una persona jove escoltar experiències d’algú molt més gran li dona una perspectiva de vida que no trobaria enlloc més. I per algú d’edat avançada, el grup els permet veure com la generació jove recull els fruits de la lluita que van dur a terme”. En realitat, totis acaben sent referents l’is unis de l’is altr’is.

Cal destacar, que tal com indica el seu nom, el Grup Trans i No Binari acull tant a persones trans que es defineixen com a home o dona, però també a persones no-binàries. En realitat, és una manera de reunir-se al voltant de l’exploració de gènere. Per descomptat, una de les primeres coses que es fa a les reunions és que tothom es presenta i diu quins són els seus pronoms.

L’Enri forma part del Grup Trans i No Binari com a membre. El motiu pel qual s’hi va apuntar és senzill: “Quan vaig prendre consciència del meu gènere vaig sentir que necessitava ajuda i gent que m’entengués. Vaig estar molt pendent per saber quan podria entrar i quan vaig fer-ho tenia molts nervis”.

Els nervis, però, de seguida es van esvaïr. “És un espai amb molt bon rotllo i molta calma. Va ser força satisfactori. Conèixer gent molt diversa, compartir experiències i sentir que t’escolten fa que quan surtis et sentis relaxat, feliç i no jutjant. Al grup sorgeix la màgia. Hi ha coses que normalment costa de trobar, i aquí les trobes”, confessa l’Enri.

Li Luc assenyalava que “com hi ha històries de vida tan diferents dins del grup, aquesta riquesa fa que puguis connectar amb una altra persona més fàcilment”. Tant és així que “hi ha moments de connexió molt amplis”, assegura.

A més, afirma que “es generen coses molt boniques perquè és un espai molt amable”. Però perquè sigui així, l’is dinamitzador’is, com li Luc, estableixen normes de convivència. Com per exemple que qual-sevol activitat és voluntària i cada membre pot només observar o anar-se’n, si així ho desitja.

Amb tot, pot ser que no sempre les trobades vagin com la seda i poden sorgir moments incòmodes, la diferència és com es treballen. Li Luc declara: “Sempre sortirà alguna cosa que faci mal, però ho treballarem. Ho direm, ho parlarem i es podrà continuar. El grup està per cuidar-te”.

Les activitats que es fan al Grup Trans i No Binari del Centre LGTBI estan relacionades amb la socialització per poder conèixer-se. Encara que li Luc exposa que “poden ser de molts tipus, també depenen de l’energia del dia”. Això sí, al capdavall, la majoria dels exercicis passen per les dinàmiques teatrals. “El gènere

re surt amb cada proposta perquè és el que ens travesa i amb el que volem connectar. El fet trans i no-binari és el que ens uneix”, explica li Luc.

A banda de tot allò que es pugui treballar a l’intern de les trobades, el grup també aconsegueix ser un lloc per conèixer a altres persones que exploren el gènere i poder teixir vincles i relacions. Quelcom, d’alguna manera, indispensable.

Ser una persona no-binària sovint comporta carregar la motxilla de la incomprensió social i de no trobar un lloc al món. El Grup Trans i No Binari procura posar-hi remei. Però tot i les dificultats i les situacions molestes —o fins i tot violentes— ser una persona no-binària és joia absoluta. Li Luc opina: “expressar-te en la dissidència de gènere és motiu de felicitat. Per mi el malestar no és el fet de ser una persona trans o no-binària, sinó viure com una persona cis”.

L’Enri no dubta a declarar: “tot i que és esgotador sortir de l’armari del gènere constantment, reconèixer-me com a persona trans no-binària és el millor que m’ha passat. És alliberador, i tant. Valen la pena totes les pors. Em vaig treure un pes de sobre”. De fet, explica: “Ho vaig notar una barbaritat després de dir-ho, alguna cosa va canviar. Tenia un sentiment de llibertat, de pau, de calma. Tenia pressa, sobretot. És el que se’n diu eufòria de gènere”.

Entre dubtes, pors i invalidacions, el no binarisme i l’exploració del gènere apareixen entre clarianes de llum on tot es fa més fàcil i entenedor. No és un destí, és un recorregut que pot no acabar mai. “Rebentar el gènere”, que diria li Naomi. Una manera d’entendre la vida i l’existència en el món allunyada d’allò socialment establert. ■

Laura Pi

Consellera Portaveu d'ERC a Horta-Guinardó.
Assessora de Feminismes, LGTBI i Ciutadania d'ERC Barcelona

On som les dones bisexuals i lesbianes?

L'informe de l'Agència de Salut Pública de Barcelona que es va presentar al 2022 va revelar un canvi de tendència en l'orientació sexual dels adolescents cap a una concepció més lliure.

Segons les xifres d'aquest informe, la bisexualitat cada cop té més pes entre els adolescents, sobretot entre les noies: 3 de cada 10 senten atracció pels dos sexes. En el cas dels nois, no arriba a 1 de cada 10.

Però es defineixen com a bisexuals? Quants en llegir la introducció heu pensat "és una moda, una tendència, una fase de descobriment de la sexualitat"? I penso que està molt normalitzat pensar per inèrcia tot això. Quan jo vaig llegir el titular, vaig pensar, si se'ns feia un favor o se'ns abocava un altre cop a l'estigma de "la fase del descobriment de la sexualitat".

Alhora, vull pensar que la bisexualitat cada cop més és considerada com una orientació sexual més, sense prejudicis, sense mirades lascives i sense fases. Voldria saber, i seria interessant saber, quantes persones bisexuals d'altres generacions i edats hi ha a Catalunya i a Barcelona. Quan creixes, si mantens aquesta orientació, el càstig és molt gran, perquè s'associa a un episodi passatger, propi de l'edat. I, si no és així, és perquè ets molt promíscua, et va el vici o no vols tenir relacions afectivosexuals sanes. És una llàstima que, així com es realitzen tota mena d'estudis al món, ens faltin encara molts estudis i recerca sobre i per a la comunitat LGTBIQ+.

I tornant al centre de la qüestió: no, la bisexualitat no és una fase, no és quelcom que has de passar per saber si ets heterosexual, homosexual o lesbiana. I desgraciadament, així com altres orientacions són més visibilitzades, la bisexualitat no ho és. Perquè moltes persones no li posen nom, perquè com he dit, s'associa a una fase i, per a moltes persones, no és considerada una orientació sexual en si mateixa. Les persones bisexuals patim la invisibilitat a tot arreu i sempre ens etiqueten en funció de la parella sentimental que tenim en el moment. És molt estrany que les persones bisexuals patim una agressió física al crit de "bisexual", perquè som invisibles, aquesta és la primera violència.

«És molt estrany que les persones bisexuals patim una agressió física al crit de "bisexual". Som invisibles, aquesta és la primera violència»

Quan afirmo que la invisibilitat és a tot arreu és perquè a la comunitat i entitats LGTBIQ+, també. On som les dones lesbianes i bisexuals? Al moviment feminista. I perquè no som al moviment LGTBIQ+? Perquè no són espais segurs. Perquè el masclisme i la discriminació hi són presents com en la societat cisheterosexual. Perquè les dones mai ens hi han deixat entrar ni han volgut que estiguéssim en aquests espais, ni en molts altres, com en la política. I és molt decebedor, perquè quan t'adreces a una entitat o a una persona que lluita contra la discriminació, esperes empatia i comprensió.

I sí, afegeixo les dones lesbianes perquè he patit el mateix odi i la mateixa discriminació que elles: lesbofòbia. Quan la meua orientació sexual ha estat llegida com a lesbiana he patit insults, mirades, comentaris, situacions discriminatòries. La història i la cultura de les lesbianes estan també silenciades i invisibilitzades.

El sistema cisheteropatriarcal i les violències masclistes, la invisibilització de les dones, i aquí hi vull incloure també les companyes de lluites, les dones trans*, és a tot arreu, també dintre del col·lectiu LGTBIQ+ i també dintre dels feminismes. Si volem lluitar contra la invisibilització, contra les violències masclistes i la discriminació, hem de ser-hi. Hem de ser a tots els espais, participant, transformant, lluitant perquè siguin també nostres, i sobretot, garantint espais molt més segurs. Les dones lesbianes i bisexuals hem de repensar les causes de la nostra invisibilitat, i tornar a tenir espais segurs a la nostra ciutat, espais on trobar-nos.

Bella i homòfoba Itàlia

Nàpols va ser la primera ciutat d'Itàlia que va permetre registrar un fill amb dues mares. Va ser l'any 2015 i l'infant, precisament, havia nascut a Barcelona. Fins llavors, a escala legal, només un dels membres d'una parella del mateix sexe podia ser el progenitor. L'altre havia de renunciar-hi, amb tot el que comporta en la quotidianitat. No poder acompanyar-lo al metge, que sospitin de tu quan vagis a buscar el teu fill a l'escola o que la teva firma no sigui vàlida en una autorització de cap mena en són només alguns dels exemples.

El cas de Nàpols va establir un precedent a tot el país i alguns ajuntaments van començar a fer el mateix. Tot i que la justícia s'hi va posar de costat, el buit legal italià no acabava d'impedir que es registressin els nounats amb dos progenitors del mateix sexe. Fins al març de 2023.

La Fiscalia de Pàdua va exigir l'anul·lació del certificat de naixement de 37 infants de famílies LGTBI+ arran d'una circular del Ministeri de l'Interior. Tots els casos eren fills de dues mares que no havien trobat gaires traves en el moment del registre, però a qui ara se'ls demanava eliminar una de les dues progenitores des del punt de vista legal i jurídic. En alguns casos, parlem d'infants que tenen fins a 6 anys, però ara se'ls pretén negar que tenen dues mares. La qüestió ha anat a parar al Tribunal Constitucional, que és qui haurà de decidir si són viables i legals els certificats de naixement.

Itàlia, amb un govern estatal d'extrema dreta i sense cap llei en contra de la LGTBI-fòbia, es troba a la cua de la Unió Europea pel que fa a drets del col·lectiu LGTBI+. Entre els països comunitaris, per darrere d'Itàlia només es troben Lituània, Letònia, Bulgària, Romania i Polònia.

Persona del col·lectiu LGTBI+ davant d'un dels cartells de "Zones lliures d'ideologia LGTB".

Primer perdó a les persones LGTBI+ a Polònia

Del 2015 al 2023 l'extrema dreta ha governat Polònia. La persecució del col·lectiu LGTBI+ ha sigut tangible, per exemple, en els cartells que alguns municipis van col·locar a la seva entrada, on es podia llegir "Zones lliures d'ideologia LGTB". El cineasta i activista LGTBI+ Bart Staszewski —nascut a Suècia, però de pares polonesos—, va fotografiar persones del col·lectiu davant d'aquests cartells on se'ls assenyalava per denunciar la situació. I així van fer la volta al món.

A les eleccions d'octubre de 2023, l'extrema dreta va perdre el govern del país i Donald Tusk —expresident del Consell Europeu i líder de Plataforma Cívica, partit polonès liberal— va assumir el càrrec de primer ministre.

Els primers moviments a favor del col·lectiu LGTBI+ comencen a ser visibles. De moment, però, només de cara a la galeria. Fa unes setmanes, la televisió pública polonesa entrevistava per primera vegada en vuit anys activistes LGTBI+, entre els quals al mateix Bart Staszewski. En el programa, el presentador es va expressar en aquests termes: "Però abans de començar la conversa em sembla que hauria de dir tres coses. Durant molts anys, a Polònia, s'han dirigit paraules vergonyoses a nombroses persones perquè van decidir determinar per si mateixos qui són i a qui estimen. Les persones LGTB+ no són una ideologia, sinó noms concrets, cares, familiars i amics. Totes aquestes persones haurien de sentir les paraules "ho sento" en algun lloc. Aquí és on us demano disculpes".

Un bri d'esperança que caldria que es materialitzés en drets tangibles per al col·lectiu LGTBI+, però que ens permet mirar al futur.

Judith Juanhuix

Científica i activista trans

Sigues T de Transforma

És sabut que els col·lectius que no es conformen amb la norma pateixen tutela i repressió. Les exercides contra la gent trans* i, en general, contra la no-normativitat en la identitat i expressió de gènere, és de les més clares. Les raons han estat múltiples, però el fet és idèntic: del paradigma moral i religiós al psicològic, i després al mèdic. El darrer és el social: tothom opina com hem de ser i el paper que representem, des del feminisme conservador als conservadors antifeministes, des de les antropòlogues a algunes tècniques de gènere.

Contra aquesta situació, la gent trans ens hem rebel·lat sobretot amb xarxes de suport i una cultura i art propis que ens han donat un sentiment de comunitat fonamental per no caure encara més avall en aquesta muntanya russa social. Però, en canvi, les iniciatives polítiques autogestionades que volen canviar les polítiques sobre nosaltres mateixes han estat més escasses a Catalunya. Les pioneres del CTC als anys noranta o el moviment contra la patologització de finals de la primera dècada del segle són exemples tan valuosos com, malauradament, aïllats.

La iniciativa política activa autogestionada només per persones i famílies trans més important actualment a Catalunya és, sens dubte, la Plataforma Trans*forma La Salut. Creada al 2015, assembleària i formada per entitats, associacions i activistes independents, va negociar amb el Departament de Salut l'actual model d'atenció a la salut a les persones trans*, que estableix els centres Trànsit com els referents, juntament amb l'atenció primària, i deixa enrere la patologització i males praxis de la Unitat (de Trastorns) d'Identitat de Gènere de l'Hospital Clínic. El model, biopsico-social, integral i respectuós amb les persones i els drets humans és un èxit absolut reconegut per la pràctica totalitat de les persones que en fem ús.

Però el model de salut trans*, com les persones, està sotmès a una pressió enorme que fa que no el puguem donar per garantit. Potser no en som conscients, especialment la gent, jove i no tan jove, que ha trobat una atenció digna des del primer moment que li va caldre. De debò creiem que tot està fet i assegurat?

La Plataforma és tan necessària ara com ho era fa nou anys, i per això aquest darrer any s'ha activat. Gràcies a les

pressions i les queixes al Síndic de Greuges s'ha engegat la comissió de seguiment del model i la xarxa Trànsit s'ha expandit pel territori. Però hi ha problemes: mancances de personal, tracte a vegades no conforme amb el model en algunes unitats, atenció a la infància i l'adolescència, intent de control per part de col·legis professionals, gestió de les llistes d'espera per a intervencions, o centres mèdics patologitzants, fins i tot públics, que surten com bolets fora del model.

Penya trans: cal renovar la Plataforma i ser més fortes, amb nova gent que l'impulsi. Moltes de les que hem fet feina estem cansades i, potser, més lluny de les mancances en el territori o per a les persones que tot just accedeixen als serveis. Fem una crida a les persones trans, binàries i no-binàries, i les associacions trans d'arreu de Catalunya que s'hi vulguin implicar perquè s'hi adhereixin, participin en les assemblees i en les accions. Sí, cal temps i feina. Sí, cal deixar enrere el protagonisme o la teva necessitat particular per pensar en comunitat. No és fàcil, estem com estem i potser no és el moment per a moltes, però sí creus que ho és per a tu, endavant! Ens cal activisme de debò.

Sempre és bon moment per començar, però el dissabte 16 de març al centre LGTBI de Barcelona serà un moment perfecte: tindrem tota una tarda de formacions i xerrades per repasar la situació, compartir la feina feta i donar eines per a qui s'hi incorpori. També serà una tarda de festa, amb *perfos* i pica-pica. Penya i entitats trans amb voluntat de treballar plegades: busqueu-la per xarxes i apunteu-vos-hi!

En un context polític viciat, la gent trans hem de fer polítiques perquè no les facin per nosaltres. Deixem de ser només un punt a l'agenda i escrivim la nostra agenda política. Deixem de ser T de tutela, fem T de transforma.

«En un context polític viciat, la gent trans hem de fer polítiques perquè no les facin per nosaltres»

BARCELONA't

Viu.
Descobreix.
Riu.
Gaudeix.
Surt.

amb **TMB.**

TMB

Transports
Metropolitans
de Barcelona

‘Una Mirada LGTBI+’: una nova perspectiva aplicada a l’arqueologia

Museu d’Arqueologia de Catalunya

Horari habitual del MAC.

Una Mirada LGTBI+ al MAC és un projecte cultural que presenta al Museu d’Arqueologia de Catalunya (MAC) una reflexió sobre la manera com coneixem, investiguem i aprenem el nostre entorn. Es tracta d’un itinerari que aplica l’arqueologia amb perspectiva de gènere a la col·lecció permanent i temporal del MAC Barcelona. El projecte confronta el visitant amb un seguit de preguntes i reflexions sobre la manera en què apliquem les nostres perspectives contextuals a l’arqueologia.

Al cap i a la fi, l’arqueologia amb perspectiva LGTBI+ busca superar les observacions estancades en els models socials imposats per veure de quina manera es pot analitzar el coneixement més obertament, comptant amb les possibles diversitats que han existit al llarg dels temps i la geografia, especialment pel que fa a l’afectivitat, la sexualitat i el gènere.

Una Mirada LGTBI+ al MAC pretén plasmar aquesta perspectiva en forma de recorregut que porta al visitant a través de peces de diferents moments històrics que contenen elements LGTBIQA+, i gràcies als quals el públic del MAC Barcelona pot aprofundir en l’arqueologia i la diversitat.

Una exposició fotogràfica que reivindica la força del petó dissident

 Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

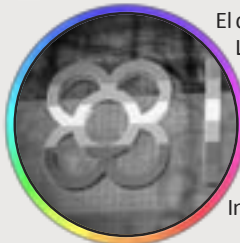
 Fins al 7 de març

El Centre LGTBI de Barcelona, en col·laboració amb el Casal Lambda, acull l’exposició fotogràfica *Un petó teu*. La mostra està comissariada per Peter Toro, productor i director audiovisual. Tal com expressa Toro, l’exposició destaca “la importància del petó entre persones del mateix sexe com a expressió visual potent que encapsula el poder dels afectes i la força de l’amor”. Així mateix, el productor i director audiovisual sosté que la mostra posa en evidència com el petó dissident ha estat relegat a un segon pla en els darrers quaranta anys. De fet, Toro explica que les imatges d’*Un petó teu* capturen moments en què el petó es converteix en “una expressió audaç de la identitat i la resistència, desafiant les normes socials i contribuint a la lluita per l’acceptació i la igualtat”.

Tarda Trans

 Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

 16/03/2024

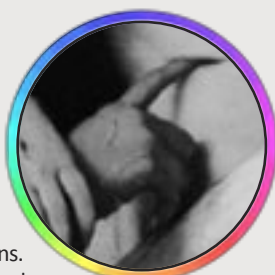
El dissabte 16 de març a la tarda el Centre LGTBI acollirà una jornada de formacions i xerrades al voltant del fet trans. La trobada servirà per repassar la situació actual, compartir la feina feta i donar eines a qui en necessiti. A més, hi haurà festa i performances, com a avançament del Dia Internacional de la Visibilitat Trans.

El gir afectiu

 CCCB_Montalegre, 5

 6, 13 i 20 de març

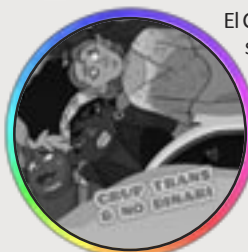
Tradicionalment, les emocions han estat considerades elements irracionals o subjectius expulsats del camp acadèmic o polític, i relegats a l'entorn íntim. El nou paradigma reconeix la importància de les emocions. El gir afectiu apareix en resposta a aquesta exclusió i reivindica la rellevància política dels afectes.

Grup Trans i No Binari

 Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

 19 de març i 16 d'abril

El Grup Trans i No Binari és un espai de socialització on poder connectar amb persones que exploren el seu gènere i compartir experiències. Al grup se celebra la diversitat des del respecte, l'amor, la cura i l'amabilitat. Tot allò que es comparteix a les sessions és confidencial. Les reunions es fan el tercer dimarts de cada mes.

Sustainable Challenge

 Disseny Hub Barcelona_P. de les Glòries Catalanes, 37-38

 24 de març

Un projecte anual compromès amb la sostenibilitat de la indústria tèxtil, que enguany tracta la moda amb perspectiva de gènere. La moda és fruit de la societat i contribueix a la construcció del gènere. Esdevé un element de servei a la submissió, però alhora tot al contrari: una eina per a la subversió.

Calçotada i Pau Casals

 Plaça Universitat

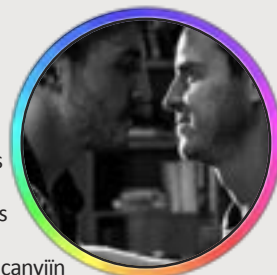
 17/03/2024 - 8.50 h

El Casal Lambda organitza una sortida cultural per visitar la Casa Museu Pau Casals al Vendrell i fer una calçotada. El preu de l'excursió va dels 63 als 68 euros i inclou el viatge, la visita i el dinar. L'autobús sortirà de plaça Universitat. Les places són limitades i les inscripcions es poden fer fins a l'11 de març.

Desconocidos

 Cinemes

 Des del 23 de febrer

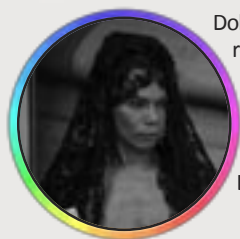

Pel·lícula romàntica *queer* on els protagonistes són dos desconeguts que creuen els seus camins casualment una nit. La trobada farà que les seves vides canviïn per sempre. Amb grans tocs de fantasia i ciència-ficció, el film es desenvoluparà entre la seva història com a amants i les seves respectives vides personals.

Dols Queer

 MNAC_museunacional.cat

 Accés lliure / Mostra permanent.

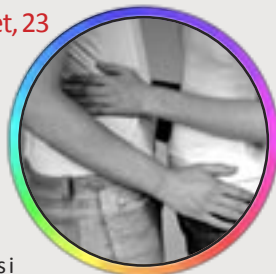

Dols queer. *El museu acompanya el plor* és un recurs digital que gira al voltant de les potències polítiques del dol vehiculades pels activismes LGTBIQ+. Qui té dret a plorar i que el seu dolor sigui reconegut? Quins dols necessitem transitar les persones vinculades a vivències LGTBIQ+ en l'actualitat?

Descobrim la sexualitat

 Casa Orlandai_Jaume Piquet, 23

 Cada dissabte

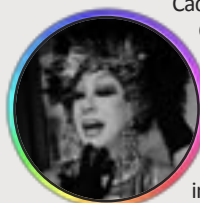

Com abordem la sexualitat des del plaer i la diversitat? Vols resoldre dubtes i trencar tabús al seu voltant? Al taller 'Descobrim la sexualitat' es crea un espai segur per a joves d'entre 11 i 13 anys perquè plegats puguin resoldre els dubtes que tinguin tot desmuntant mites i falses creences sobre la sexualitat.

Drag a Cangrejo Raval

 El Cangrejo Raval_Montserrat, 9

 Divendres i Dissabtes a la nit

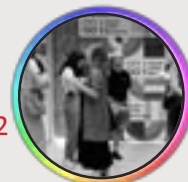

Cada divendres, dissabte i vigílies de festiu El Cangrejo Raval ofereix als seus clients un xou de drag d'allò més divertit i folklòric. Un clàssic del Raval a dins del qual es respira un ambient de llibertat on el gènere, l'expressió i la sexualitat es fan expansius gràcies a les fantàstiques drag queens que hi actuen i interaccionen.

Atenció LGTBI

 Centre LGTBI_Comte Borrell, 22

 De dilluns a dissabte

El Centre LGTBI de Barcelona ofereix servei d'atenció gratuïta a les persones LGTBI i el seu entorn. L'objectiu és respondre, acompanyar-les i facilitar-los el camí. L'horari d'obertura és de dilluns a divendres de 15.30 a 20.30 h, de dimarts a dissabte de 10 a 14 h i els dissabtes a la tarda de 15 a 20 h.

Més visibilitat que mai a OT

Música

L'edició d'OT 2023, que aquest cop s'ha emès a través de la plataforma Prime Video, s'ha caracteritzat per una gran representació del col·lectiu LGTBI+ entre els seus concursants, així com en les actuacions, les relacions personals i els missatges que han llençat durant el directe 24 hores.

Dels 16 concursants d'OT 2023, 10 d'ells són LGTBI+. Gràcies a això, s'han establert relacions de parella, *shippejos* (la voluntat per part dels fans que dues persones s'emboquin o estiguin juntes) i dinàmiques de respecte envers el col·lectiu LGTBI+. De fet, un dels crítics característics dins de l'acadèmia d'OT era 'Go lesbians!'

Pel que fa a les gales, les actuacions han tingut un caire molt més LGTBI+ que en altres edicions, tant pel que fa a la manera de relacionar-se i mostrar-se dalt de l'escenari com pels estilismes amb els quals es vestien els concursants.

A més, una de les parelles 'oficials' que han sortit de l'edició són la del Juanjo i el Martin, als quals s'ha pogut veure de manera tendra i afectuosa durant gran part del concurs. Des que OT va tornar al 2017, el seu impacte a les xarxes és innegable i s'ha convertit en un aparador d'allò més excepcional.

Foto: Prime Video

— Llibertat

Emetre OT 2023 a Prime Video ha permès als concursants tenir més llibertat dalt de l'escenari pel que fa a certes actituds

— Suport

Els participants han rebut suport i acompanyament per part de l'equip d'OT 2023 per mostrar-se obertament LGTBI+

— Visibilitat

El clima de visibilitat dins de l'acadèmia ha facilitat que els concursants s'obriessin davant de les càmeres sense complexos

— Públic

L'èxit de l'edició recau en la rebuda per part del públic, que ha estat al peu del canó per donar veu a les reclamacions LGTBI+

No t'ho perdís

El Centre LGTBI fa 5 anys

El Centre LGTBI de Barcelona celebra cinc anys, en els quals ha dedicat tota mena d'esforços a promoure la cultura, la participació i l'atenció integral de les persones del col·lectiu, del seu entorn i de les entitats. Durant els cinc anys, el Centre LGTBI ha consolidat l'atenció directa i gratuïta a les persones LGTBI+ a través de serveis d'informació, orientació i primera atenció, acollida, assessorament legal, assessorament a persones trans i acompanyament psicològic. Al llarg de 2024 tindran lloc diversos actes i esdeveniments per commemorar l'aniversari.

Famosos

QUI ÉS?

Actriu, directora i guionista

Va interpretar Luna a la sèrie *Vís a Vís*

QUÈ HA FET?

Ser la professora d'interpretació d'OT 2023

Ha sigut un dels membres revelació de l'edició

A LES XARXES...

El públic ha alabat el seu paper al concurs

El seu suport als participants ha sigut clau

Abril Zamora

Homenatge trans a Eurovisió

Música

La cançó que representarà Espanya a Eurovisió és *Zorra* i està interpretada pel duo valencià Nebulossa. El tema, a més de reapropiar-se d'un insult que ha fiscalitzat la sexualitat de les dones, és un homenatge a l'artista trans Manuela Trasobares. El 1996 Manuela Trasobares va assistir a un programa de Canal 9, la televisió pública valenciana, on es debatia sobre la transsexualitat. En ell, l'artista es va enfadar després que es qüestionés la seva legitimitat, i per això va proclamar: "Per què ens hem de reprimir? De què m'haig de disfressar ara? Però que no ho veieu, que ens volen marginades?" L'empenyada de Trasobares va acabar amb ella tirant una

copa de vidre a terra com a mode de protesta, un gest que encara ara és un mem.
Al programa, l'artista trans també va expressar: "hem de ser fortes i ens hem d'unir totes".
Nebulossa reproduceix en el videoclip de *Zorra* tant el fet de llençar la copa de vidre com el vestuari de diadema i vestit vermell que duia Manuela Trasobares a Canal 9.
Dies més tard que la cançó guanyés el Benidorm Fest, Trasobares va escriure al seu Instagram: "Tants anys volent coartar el nostre desig de ser i somiar i avui, més que mai, som aquelles *Zorras* que tant temien: empoderades i de postal".

Reivindicació

L'escena de Trasobares llençant la copa ha sigut motiu de burla des de fa anys. Reivindicar-la és donar-li el valor que mereix

Reapropiació

Reapropiar-se de símbols i paraules que ens han ferit és una manera d'anul·lar-los. És el que fan amb 'Zorra' i amb l'escena

Feminisme

Fan servir 'Zorra' per treure-li la connotació negativa. Que sigui amb un homenatge a Trasobares és unir feminisme i lluita LGTBI+

Cosificació

A l'actuació de 'Zorra' són els homes qui es cosifiquen i apareixen mig nus, amb talons i una estètica típicament queer

Libres

Maricas Malas
Christo Casas

Maricas malas. Construir un futuro desde la disidencia és el segon llibre de Christo Casas. En aquest cas, l'autor ens presenta un text entre l'assaig i el relat personal que parteix de la pregunta 'Però, si ja us podeu casar, què més voleu?', on planteja la reivindicació LGTBI+ com una lluita social i de classe per fugir de la normalitat i el sistema capitalista.

Música

SexySensible
Mushkaa

Mushkaa (Vilassar de Mar, 2004) estrena el seu primer àlbum, titulat *SexySensible*. Les cançons que inclou el disc combinen ritmes electrònics i llatins, com ara el reggaeton. Les lletres, que barregen tant el català com el castellà, tracten l'amor, el desamor i la sexualitat, sempre des d'un punt de vista lèsbic, que tant la caracteritza com a artista.

Documental

Alteritats
Nora Haddad i Alba Cros

El documental es tracta d'una celebració de l'amor lèsbic de la mà de quatre generacions de lesbianes a Catalunya. El recorregut de les seves vides s'entrellaça alhora que el públic descobreix com és viure en un món estructuralment heterosexual quan es forma part del col·lectiu LGTBI+. Un relat emotiu i actual. Es pot trobar a Filmin.

Pel·lícula

20.000 especies de abejas
Estibaliz Urresola Solugaren

Les infàncies trans estan poc tractades a la ficció. En parlem sense conèixer-les. *20.000 especies de abejas* s'acosta al tema amb delicadesa, sensibilitat i atenció. Tot plegat acompanyat per una actuació d'allò més curiosa per part de Sofia Otero, la nena protagonista, que va guanyar el premi a millor interpretació a la Berlinale. Es pot veure a Movistar +.

Recomanacions

Josep M. Mesquida

President de la Fundació Enllaç

Vincles i espais inclusius per a la gent gran LGTBI

Tothom ens farem grans. Actualment estan arribant a superar els 65 anys les primeres generacions d'activistes LGTBI del nostre país. Es tracta de la mateixa generació que fa 15 anys va crear Fundació Enllaç i va posar en marxa els mecanismes per crear serveis i espais relacionals destinats a persones LGTBI de totes les edats, orientacions sexuals i identitats i expressions de gènere. En aquests anys d'història hem atès amb els nostres serveis de psicologia, legal i treball social més de 200 persones, tot i que el nombre seria molt més alt si incloguéssim qui ha vingut a les moltes activitats socials que es realitzen a la nostra seu.

Una gran part d'aquestes dues-centes persones ha vingut a la Fundació manifestant que se sent sola. Des d'Enllaç hem volgut prevenir, pal·liar i revertir les situacions de soledat no desitjada que es poden incrementar entre les persones que han superat els 65 anys. I hem aconseguit ser referència dins del col·lectiu LGTBI. Han arribat perquè ens han conegut a través d'accions de difusió o perquè alguna persona coneguda els ha parlat de nosaltres i hi entren en relació a través d'una trucada telefònica o d'un correu electrònic. Algunes vegades, assisteixen a qualsevol de les activitats col·lectives que s'organitzen al nostre local i, un cop se senten en un entorn de confiança, parlen amb alguna de les figures professionals que fan les acollides. Expressen no tenir vincles socials significatius, problemes o escassa relació amb les seves famílies d'origen o amb les famílies de les seves parelles i absència d'espais i llocs on mantenir o incrementar les seves xarxes de relació social.

La soledat no és un problema que afecti de forma general al col·lectiu LGTBI, tampoc sembla que es presenti de forma particular entre les dones, les persones grans o altres grups socials. El que sabem sobre la soledat no desitjada és que té efectes en l'estat d'ànim i que pot arribar a tenir-ne en les capacitats cognitives i per poder desenvolupar una vida plena. Som éssers interdependents i necessitem viure en comunitat i tenir vincles forts, més enllà del tarannà de cadascú, més social o més solitari. La soledat no desitjada és aquella que es produ-

«La doble discriminació que pateixen les persones grans LGTBI: edatisme dins del col·lectiu i LGTBI-fòbia entre la gent gran»

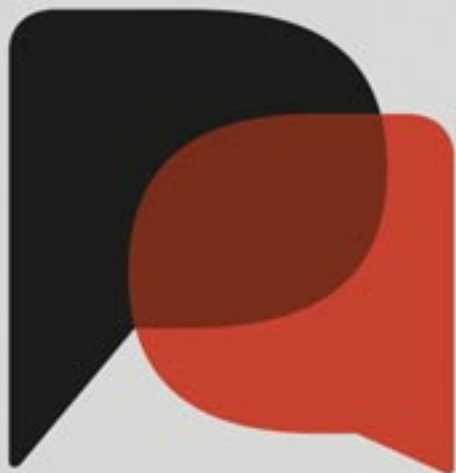
eix quan no hi ha xarxa de suport per quan hi ha problemes, també per gaudir de la vida i passar-s'ho bé.

MÉS ENLLÀ DE LES RESIDÈNCIES

Des d'Enllaç defensem que calen nous enfocaments més enllà de plantejament residencials, que afecten menys del 4 % de la gent gran i que no són la solució per a la majoria. També volem polítiques de prevenció i, per això, creiem que cal fomentar xarxes de cura amb orientació comunitària. Cal analitzar el paper de tenir xarxa social en la prevenció de les soledats, identificar-ne factors estructurals, institucionals i relacionals. Cal despatologitzar la soledat en si, desplaçar el focus cap a l'aïllament i, alhora, també cal incloure la perspectiva de les persones soles.

A finals de l'any passat, vam tenir l'oportunitat de parlar amb la Dra. Sacramento Pinazo sobre la soledat i sobre les formes com s'hi pot intervenir: com que no hi ha un única dimensió implicada, cal bastir múltiples estratègies, tant a escala individual com a escala col·lectiva.

Sabem que el percentatge de persones LGTBI que no tenen parella, o que viuen soles, o que no tenen descendència és major que la mitjana social, i que aquestes circumstàncies són tres dels més importants predictors de soledat no desitjada quan la persona sigui gran. A això cal afegir la doble discriminació que pateixen les persones grans LGTBI: edatisme dins del col·lectiu LGTBI i LGTBI-fòbia entre la gent gran. Des d'Enllaç treballem per millorar aquesta situació, ens queda molta feina però també tenim moltes ganes.

PREMI
INTERNACIONAL
amic
MITJANS
DE PROXIMITAT

Premi a un mitjà d'informació de proximitat

Tres categories:

- en català
- de la Unió Europea
- internacional

Amb les ponències de:

- **Jason Gibbins**, director del projecte "*Local News Partnerships*" de la BBC (Gran Bretanya)
- **Neil Chase**, membre de la "*Local Independent Online News (LION Publishers, EUA)*"
- **Aurélie Rousseau**, presidenta del "*Festival de l'Info Locale*" (França)

19 de març a les 17:30h
La Pedrera de Barcelona

Organitza:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Exterior
i Unió Europea

Olympia Arango

Economista del comportament

Homo economicus o hetero economicus: una qüestió de preferències

Els economistes tenen preferència per dues paraules: *depèn* i *incentius*. La primera els permet sortir airosos de qualsevol debat sense haver de decantar-se per cap opció; la segona és la clau de tots els seus models. Els incentius es poden definir com allò que incita a fer una cosa o a desitjar-la, és a dir, un actiu tangible o intangible que pot accionar un mecanisme dins d'un individu per tal de canviar les seves preferències. Seguint aquesta lògica, en el camp de l'economia del comportament s'han publicat articles, estudis i s'han dissenyat polítiques públiques per tal d'incentivar canvis individuals o socials. Un clar exemple són els anomenats *nudges*, en català podrien ser traduïts com "petites empentes", que són mecanismes utilitzats per institucions i empreses per tal d'aconseguir objectius com el pagament de multes o taxes, hàbits més saludables per part de la ciutadania o un augment dels estalvis dipositats al pla per a la jubilació per part dels clients d'un banc.

El més interessant dels incentius és que permeten adreçar-se a les preferències individuals o grupals com si estiguessis davant un bufet lliure. Són tantes les possibilitats i combinacions que, amb el mecanisme adequat, es pot estudiar com i a què responen grups socials antagonics o individus amb preferències contràries. L'encaix que té la comunitat queer, i qualsevol altre grup social dissident, en aquesta conversa és qüestionar aquells estudis que assumeixen la cisheterosexualitat com a norma, posant de manifest nous mecanismes i noves preferències, és a dir, trencant amb la normativitat vigent dins del món dels incentius.

Un resultat rellevant en aquest debat és l'evolució de la bretxa salarial de gènere entre les parelles llegides com a heterossexuals i les parelles llegides com a homossexuals. Diversos estudis exposen una penalització de les dones en parelles heterossexuals en comparació a aquelles que estan en parelles homossexuals, especialment després de tenir un fill. Les conclusions dels estudis apunten al fet que la construcció dels rols de gènere i les implicacions dins el sistema familiar expliquen aquesta situació: en l'esquema patriarcal els homes són els que treballen en el mercat

«Diversificar els models i els subjectes econòmics és rellevant per comprendre d'una manera més rigorosa les diferents realitats que ens envolten»

laboral i les dones es queden a casa desenvolupant les tasques de cures; en el moment que en les parelles de dones no hi ha home, la replicació d'aquest patró es veu compromesa. Davant aquesta situació la pregunta a fer-se és la següent: **quin és l'incentiu que necessita una parella heterosexual per no agreujar tant la distància professional entre l'home i la dona després de tenir un fill?** El pas següent seria preguntar-se per **les preferències, estimulades pels rols de gènere, que potencien una diferenciació tan gran entre homes i dones segons la naturalesa del tipus de parella en la qual estiguin.**

Amb el resultat prèviament mencionat, la manera d'aproximar-se a problemàtiques socials com la bretxa salarial de gènere canvia. En aquest cas es qüestionen no només les dinàmiques del mercat laboral que penalitzen les dones que tenen fills, sinó també les dinàmiques existents dins les parelles. Diversificar els models i els subjectes econòmics, és a dir, apostar per la diversitat i l'heterogeneïtat, és rellevant per comprendre d'una manera més realista i rigorosa les diferents realitats que ens envolten, especialment aquelles que segueixen normes, incentius i patrons fora del que considerem .

On puc trobar la revista?

La pots trobar gratuïtament ...

- Espai Línia**
Carrer de Girona, 52
- Direcció de Serveis de Feminismes i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona**
Pg Sant Joan 75
- Centre LGTBI de Barcelona**
Carrer Comte Borrel, 22
- Fundació Enllaç**
Carrer Rosselló, 328
- Departament Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya**
Carrer del Foc, 57
- Centre Jove d'Atenció a les Sexualitats (CJAS)**
Carrer de la Granja, 19-21
- La Bonne**
Carrer de Sant Pere Més Baix, 7
- Ca la Dona**
Carrer Ripoll, 25
- ACATHI**
Carrer Muntaner, 34 - Entresol 1
- Oficina per la No Discriminació (OND)**
Carrer de Ferran, 32
- Agència ABITS**
Carrer València, 344
- Ateneu-Harmonia**
Recinte Fabra i Coats, C / Sant Adrià, 20
- Casa Orlandai**
Carrer Jaume Piquet, 23
- Centre Cívic Sagrada Família**
Carrer Provença, 480
- Panteres Grogues**
Carrer Floridablanca, 143 - Entresòl 3

... i a totes les biblioteques i centres cívics de Barcelona i en PDF al web orgull.barcelona

Cada dia notícies, entrevistes i articles d'opinió a

orgull.barcelona

la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

Elena Longares

Coordinadora del Servei Cruïlles. Espai d'atenció a adolescents i joves LGTBI+ del Centre d'Atenció Jove a les Sexualitats

Desmuntant l'LGTBIQA- fòbia: més enllà de les violències visibles

Què ens ve al cap quan parlem d'LGTBIQA-fòbia? Parlem realment de totes les violències que vivim les persones LGTBIQA+? Segurament el primer que ens ve al cap són el que anomenem *discriminacions directes*, és a dir, agressions físiques, verbals i/o els assetjaments en diferents entorns (carrer, escolar, laboral, etc.). Aquest tipus de situacions són fàcilment identificables, ens remouen i generen molta por, i és per això que tenen un gran impacte mediàtic.

Aquests factors han fet i fan que sovint oblidem altres vulneracions més quotidianes i que, fins i tot, arribem a naturalitzar. Això les fa complexes, difícils d'identificar i d'abordar. Ens referim a les *discriminacions indirectes*, aquelles pràctiques, criteris, normatives o inclús lleis que serien pretesament neutrals, però que són susceptibles de causar un perjudici a una persona per pertànyer a un col·lectiu que viu algun tipus d'opressió estructural.

Per exemple, quan en un registre només deixa marcar les opcions d'home i dona, i no inclou de cap manera identitats no-binàries. O quan en un formulari d'inscripció d'una criatura a un centre escolar o una activitat, a les caselles sobre les persones tutores de la criatura només hi consten una opció per a pare i una per a mare, excloent qualsevol realitat familiar que no sigui la de tenir un pare i una mare.

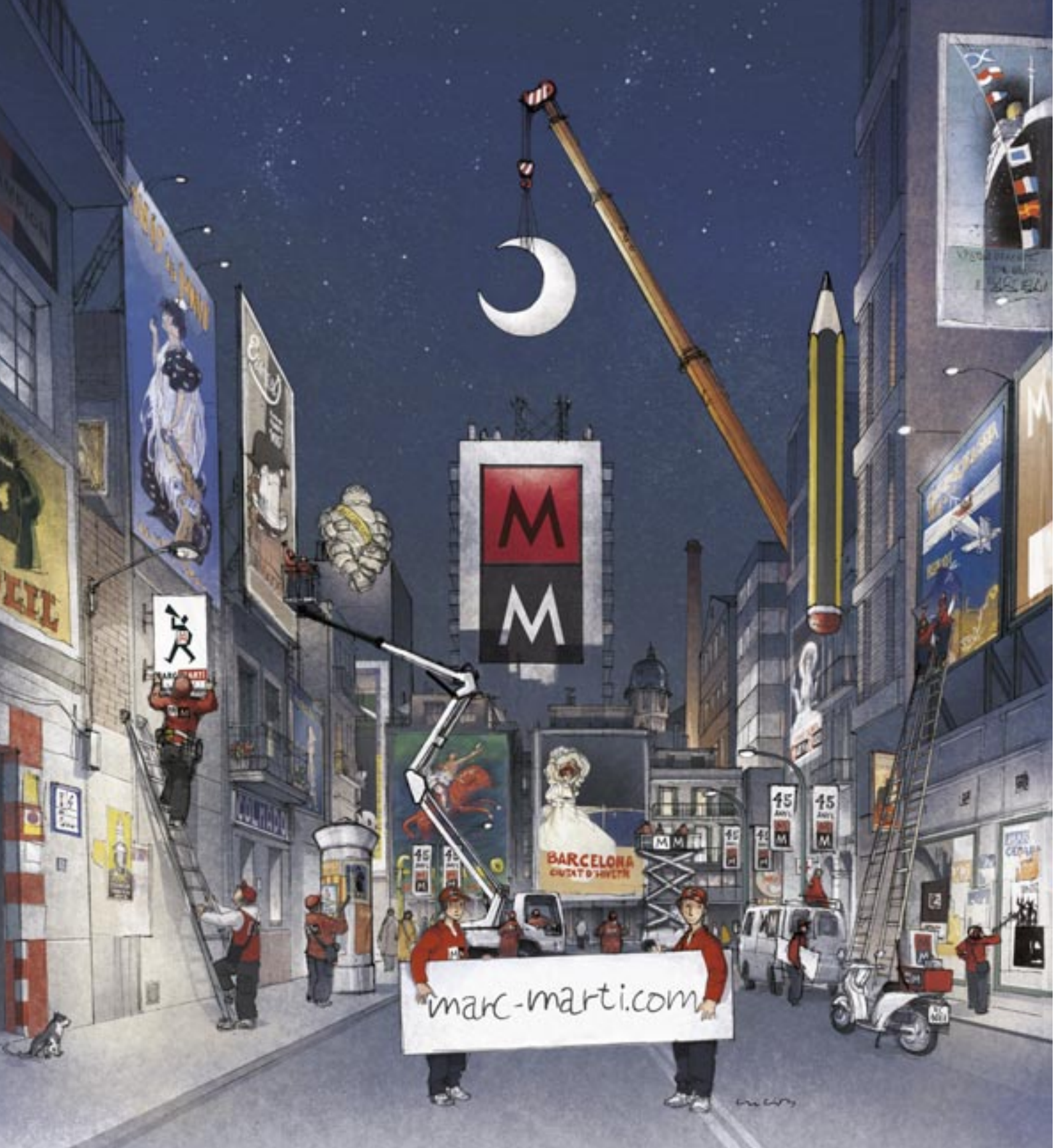
Si hi pensem, moltes d'aquestes situacions de discriminacions indirectes es donen en entorns que no podem controlar perquè són institucionals, és a dir, que es donen en entorns que depenen de les administracions públiques: és el que anomenem *violència institucional*. Aquesta violència té un impacte molt directe en la nostra vida quotidiana i, el fet que vingui de les institucions també pot fer que legítimi altres violències d'altres entorns, ja que si la mateixa administració vulnera els drets de les persones LGTBIQA+, per què no ho pot fer la resta de la societat? A més, és una violència que moltes vegades afecta de manera específica els col·lectius

«La violència institucional té un impacte molt directe en la nostra vida quotidiana, i el fet que vingui de les institucions també pot fer que legítimi violències d'altres entorns»

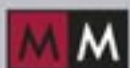
menys visibles i/o als més vulnerables, com són les persones no-binàries, les persones joves, les migrants, les dones, les persones grans o les persones amb diversitat funcional LGTBIQA+.

Des de les entitats i els col·lectius LGTBIQA+ hem treballat molt per visibilitzar les vulneracions de drets més directes i/o les més fàcils d'identificar, però què passa amb tota la violència institucional que vivim diàriament? Estem dedicant prou esforços a combatre-la? Si bé es van fer grans avenços a l'inici de l'aprovació de la Llei 11/2024, de drets de les persones LGTBIQA+ de Catalunya, amb el nou Model d'atenció en salut de les persones trans o el Protocol d'accés a la reproducció assistida que permetia accedir a parelles de dones i dones sense parella, sembla que no s'ha donat una continuïtat a aquesta lluita i potser caldria preguntar-nos per què.

Personalment, crec que tenim la responsabilitat de continuar treballant i lluitant per aconseguir aquest objectiu, fent sentir la nostra veu i exigint canvis estructurals que garanteixin els nostres drets i la nostra dignitat. Som la força del canvi i, juntes, podem construir un futur millor per a totes.

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA

IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Alejandro Guerrero

Conseller Portaveu de BComú
al Districte de Sant Martí

5 anys del Centre LGTBI de Barcelona: l'orgull de ser-ne voluntari

L'any 2019 va tenir lloc un esdeveniment històric que ens convidava a totes a ser millors, més lliures i organitzades: l'obertura del Centre LGTBI de Barcelona. El primer espai a la ciutat des de la restauració de la democràcia dedicat a atendre transversalment les necessitats i demandes del col·lectiu i oferir-nos eines. Ja era hora! Perquè sabem que els *senyeros* de sempre no ens volen visibles ni organitzades.

El 19 de gener de fa 5 anys inauguràvem amb alegria, il·lusió i esperança aquest espai municipal amb una festa amb música i parlaments de diverses entitats. Mai oblidaré les paraules plenes de convicció i amor tant de la llavors regidora de Feminismes i LGTBI, Laura Pérez, com de la meua estimada Ada Colau, la primera alcaldessa de Barcelona dona i a més progressista, d'origen popular i orgullosament bisexual! El reflex d'una ciutat cada vegada més diversa i alhora orgullosa de ser-ho.

Un espai de reparació històrica vers les persones LGTBI+, també un lloc d'empoderament per tenir presència a totes les institucions i ser ben visibles sense el permís de ningú.

I com vam demostrar que hem perdut la por i que la lluita no és reversible? Amb la gran concentració que pocs dies després de la inauguració vam fer davant del Centre LGTBI en rebuig absolut a l'agressió que grups feixistes van dur a terme contra el local al carrer del Comte Borrell.

Va ser un dels moments més emocionants i alhora de reafirmació política que he viscut. Érem centenars, sense odi ni ganes de revenja i amb un clar missatge comú: som aquí, som així i no farem ni un pas enrere! Un acte sociopolític en defensa de la nostra existència, perquè mai desapareixerem.

Cal fer xarxa, ser un col·lectiu unit perquè la societat no ens expulsi més de la vida. No ho podem tolerar, i per

«Cal fer xarxa, ser un col·lectiu unit perquè la societat no ens expulsi més de la vida»

això al 2022 vaig decidir apuntar-me al Voluntariat de l'Observatori contra l'Homofòbia al Centre de Sant Antoni. Amb una visió transversal i un programa complet, ajudem les usuàries a saber com defensar-se en àmbits del dia a dia que de vegades desconeixem.

Entre altres coses, el centre organitza jornades sobre eines psicosocials per saber acompanyar víctimes de violències, ens ofereix un coneixement general, però molt necessari, per saber com manegar-nos amb l'ordenament jurídic o ens forma en comunicació i xarxes socials per difondre les activitats del programa.

Us animo a conèixer el Centre LGTBI de Barcelona i m'acomio amb un recordatori per al 8M: Les dones trans són dones!

Ens veiem als carrers i a la lluita institucional!

Paraules que sobren, paraules que falten

El veí del davant era gai. Per als de casa, *maricón*.

—*En esta familia tenemos de to, hasta gitanos. Pero maricones, no* —deia, amb orgull, ma mare.

I jo sentia una vergonya espessa pel racisme i l'homofòbia, que no sabia que es deia així però em feria, i després vergonya de sentir vergonya «dels meus». Se m'enganxava al cap com una boira, la vergonya, i m'emudia i em protegia alhora. De ser com ells, em protegia.

A l'escola, quan jugàvem a pares i mares, jo solia fer de pare. Em generava un benestar estrany que em parlessin en masculí, i fer veure que feia les coses que feien els pares. Sobretot, refregar-me contra la que feia de mare (si la que feia de mare era una nena concreta de qui m'agradava ser a prop) i simular que «follàvem», estirades al terra d'algun racó amagat de mestres i nens, la glopada de plaer i perill a la gola com una àliga que vol sortir i despegar-se.

No ho vaig explicar mai a casa, que feia de pare. No ho relacionava directament amb el menyspreu del veí, però sabia que no era una cosa per sentir-ne orgull. Encara no.

Van passar els anys, el veí va emmalaltir.

—*El maricón ha cogió el sida y ahora que ya está harto de follar, ahora viene a que lo cuide la madre. Qué poca vergüenza.*

Jo l'observava, d'amagat, des de la finestra de l'habitació. Li agradava anar per casa sense samarreta i posava música molt alta, diferent de la que posaven a casa. Un dia em va veure mirar-lo i va tancar la cortina d'una revolada. Un altre cop la vergonya, glopada blanca. Perquè m'havia vist, però sobretot perquè potser es pensava que jo era *com ells*, i el menyspreava. «Els meus», era clar, no eren «com jo». No hi cabia, jo, entre «els meus», però no sabia per què. Volia tenir deu anys més i poder baixar l'escala, travessar el carrer, trucar al seu timbre, aclarir de seguida que no, jo no era *com ells*. Llavors no sabia, encara, que al cap de deu anys ja hauria fugit de casa; la idea m'hauria donat esperança. Vaig sofisticar els mètodes d'espionatge; quedar-me amb la boca badada davant de la finestra mirant-lo, intentant esbrinar el secret de la seva anormalitat com si així

Quan jugàvem a pares i mares, jo solia fer de pare. Em generava un benestar estrany que em parlessin en masculí, i fer veure que feia les coses que feien els pares

hagués de desxifrar la meva, no era una opció.

Quan es va morir el veí, a la que llavors era la meva família li va semblar que s'havia acomplert un càstig diví. Els sabia greu per la mare, que havia perdut un fill, però per tenir un fill *així*, gairebé millor que s'hagués mort. Jo mirava de reüll el company amb més ploma de l'escola i pensava si ell també acabaria *així*. Tot i el plaer indiscutible que em provocava mirar el cul i els pits incipients de les companyes, no em va passar mai pel cap que jo formés part «del seu club». Les lesbianes no existien, al meu món pubescent. Altres opcions, encara menys. No eren dignes ni de ser esmentades entre les coses horribles que *no* hi havia a la família.

No existia ni la possibilitat de negar la possibilitat, no hi havia esclatxa per on arribar a un camí on imaginar-se d'una altra manera. Com ens sabem quan no tenim les paraules per saber-nos? Si, quan tenia catorze anys, hagués sabut que *podia* ser trans, m'hi hauria llançat de cap? Recordo el primer dia de posar-me la colònia d'home que hi havia per casa, d'engominar-me els cabells, d'amagar els pits, de vestir-me “com un noi”.

Vaig sortir de casa amb nervis cap a la fàbrica on treballaven les tietes, la mare, les cosines. Cosien calces i samarretes mentre escoltaven Justo Molinero i desafinaven. La ràdio per treure'ls el cap de les hores davant de la màquina, del mal d'esquena, dels pulmons plens de borra. Dones, totes.

Vaig entrar i vaig saludar. Esperava alguna reacció que no va existir. Ningú no va preguntar, ningú no va fer

Com ens sabem quan no tenim les paraules per saber-nos? Si, quan tenia catorze anys, hagués sabut que 'podia' ser trans, m'hi hauria llançat de cap?

cap comentari. Algú em devia posar a girar samarretes, o a plegar-les, o a tallar els fils de les llarguíssimes corrues de mànigues o camals que no s'acabaven mai, i quan s'acabaven calia enfilar-ne una altra d'un altre color, d'una altra forma, igualment interminable.

Vaig fer la feina com sempre, odiant la música, odiant els anuncis, odiant els gestos mecànics que em deixaven tot el cap disponible per pensar, el cos esclau. Odiant el soroll ensordidor de les màquines de cosir que ens feia cridar quan volíem dir-nos alguna cosa i dissimulava els silencis de tot el que hauríem hagut de dir-nos i no ens dèiem.

No van dir res. No van dir «on vas així», ni «sembles un noi», ni «així estàs més guapa». No van dir res. Van fer exactament igual que el dia anterior, i que el següent, com si aquella roba o aquell pentinat o aquella olor fossin un accident sense importància que no calia tenir en compte, perquè no anava enlloc. Al vespre vaig tornar a casa empassant-me la vergonya, com si hagués fracassat a ser jo. Com si el jo que volia sortir no fos digne de ser reconegut. Com si no hi cabés dins aquella fàbrica de dones cansades, ni en aquell barri d'homes al bar, ni en aquell món que m'ofegava i que era el meu. Em vaig dutxar i em vaig treure la gomina i la colònia i la borra de la pell.

Vaig deixar-me créixer els cabells. Vaig començar a vestir-me "de noia". Era més fàcil acceptar que no em veiessin si sabia que m'estava amagant activament. Si no m'importava la disfressa, perquè la disfressa no era jo.

És estrany com falten i sobren paraules, alhora, tantes vegades. Potser és això el que tota la vida m'ha empès a buscar-ne, acumular-ne, atresorar-ne. Potser és la meva manera de fer-me espai, trobar maneres que estirin la llengua per poder dir el que hi ha sense fer servir les paraules que fereixen, que disfressen, que condemnen. Potser per això no em va bastar una llengua i vaig voler-ne aprendre d'altres, i ara les barrejo cada dia amb menys vergonya, la boca plena del que vull dir, sense limitar-me al que "em deixen" dir. Perquè dir-me és enviar-me la carícia que em va faltar aquells anys de saber que no sense saber no què. Perquè dir-me és respectar-me, finalment.

RELAT LITERARI

Bel Olid
Escriptori i traductori

David Centol

Editor del Grup Comunicació 21

Resiliència i Orgull

A qui ho pregunto? Dubto entre la barreta de Google, l'entranyable veu del meu assistent Alexa o l'Open IA de 20 euros mensuals. Vull saber la definició extensa, exacta, ampliada i detallada del mot resiliència.

Finalment, prefereixo tirar de memòria personal i adaptar la paraula a la meva circumstància. Als fets, tot i que per a un editor de premsa els fets sembla que pesin menys —una miqueta menys— cada dia.

El meu editor —o sigui, jo mateix— em demana un article commemoratiu per al primer número de la publicació *Orgull*, que s'emmarca en els vint-i-cinc anys de la fundació de la seva editora, el Grup Comunicació21, que va néixer un hivern del 1999. És evident que toca un article institucional corporatiu, de pes, amb cos i solemne. Un article que faci notar el més que sorprenent fet de la inexistència —fins avui— de cap publicació LGTBI+.

Però em ve al cap una anècdota personal, encara més antiga en el temps, germen de moltes derivades personals, i que va esdevenir un xoc frontal en la meva 'cosmovisió' d'un sector, d'una professió i d'un ofici que estimo amb bogeria malsana i insensata. Els psicòlegs (el meu germà petit Javier ho és) sempre diuen que aquesta és la pitjor manera d'estimar. Però és l'única que conec.

Andorra, setembre del 1991. La periodista Joana Viusà (corresponsal de L'Indépendant a Barcelona) em recluta perquè jo, un noieta de Badalona, de segon de carrera de l'Autònoma, l'acompanyi en una aventura irrenunciable: formar part de la fundació i llançament d'un nou rotatiu a Andorra la Vella, l'Informacions Diari i, a més, des de la secció d'internacional. Ulls en blanc.

Febrer del 1992. Des de la meua taula de la redacció, molt propera a un gran finestral, observo els -7 graus que fan a fora en contrast amb l'asfixiant calefacció de dins. Un dels molts contrastos extrems de treballar i viure a Andorra. No em sento segur. L'experiència andorrana, que es preveia estimulante —a l'espera d'un retorn victoriós a Barcelona—, és un desastre: dimissions dels caps, acomiadaments impulsius, crits i fins i tot una agressió física a una noia. Però jo segueixo obnubilat davant la pantalla d'EFE que em subministra notícies internacionals de l'incipient conflicte balcànic, fins que de sobte, la pantalla es queda en blanc i el servei d'EFE em comunica que s'ha produït una interrupció indicant-me un codi: ER#0033.

L'ER#0033 ningú sap què vol dir, són les vuit del vespre i el tancament d'edició és a punt de caure. Tampoc no hi ha tanta pressa, allà les nits eren llargues i a l'Informacions Diari la secció d'internacional era una vàlvula de compensació: si cauen pàgines de publicitat, més 'internacional'; si algun periodista dimiteix a les cinc de la tarda després d'una bronca, més 'internacional'; que si a un altre li dona un atac d'ansietat i cau per terra... A vegades les nits eren massa llargues.

M'inquietava l'ER#033 d'EFE, així que, donat que la meua cap d'Internacional ja havia dimitit feia dues setmanes i que jo era l'únic integrant de la secció teletipera, em van recomanar —quin remei!— que em presentés al despatx de l'Editor, Sr. Francisco Ruiz, probablement l'únic editor de premsa d'un estat que no era capaç de parlar l'idioma del seu país.

I truco a la porta del seu despatx.

Les males notícies als emperadors romans eren donades per especialistes que s'arriscaven a caure al fossat dels lleons. El meu particular fossat dels lleons va ser una monumental i incomprendible bronca d'un editor desnonat mentalment, acarnissant-se sense pietat amb aquell noieta badaloní, ingenu fins a la medul·la, que, per un caprici del destí, es va convertir en el portador de tan dolorosa notícia.

Sí, perquè si EFE havia cancel·lat el servei de teletips per impagaments de l'editora era conseqüència, inequívocament, de nosaltres, els incompetents periodistes catalans que no sabíem aixecar el diari, propietat d'aquell ogra d'origen andalús que s'expressava grunyint més que cridant, escopint saliva i paraules fosques en una diatriba balbucejant...

—Y encima, me eres maricón.

En fi. La inventiva, la por i el sentit del deure em vam portar a acabar la secció d'internacional com vaig poder, afusellant el telenotícies vespre de TV3, amb la gravadora Sanyo, agafant materials d'aquí i d'allà. Cap a la una del vespre vam tancar una edició penosa, però volenterosa.

Després de l'insomni i d'aquella llarga nit, vaig agafar la maleta sense rodes i, a l'alba, vaig muntar al primer Alsina Graells que sortia cap a Barcelona, derrotat i sec com una anguila, però amb una determinació personal: mai més tornaré a treballar com a empleat per una empresa editora, em faré autònom i després empresari, seré el meu propi cap i muntaré un imperi editorial.

L'Observatori canvia de nom

Som l'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia

Si has patit qualsevol situació
discriminatòria per motius d'orientació
sexual, identitat o expressió de gènere som
al teu costat!

**OBSERVATORI
CONTRA
L'LGTTBIFÒBIA**

Lobservatori.cat

FEM 5 ANYS AMB TU

El Centre LGTBI de Barcelona fa 5 anys

Al servei de les persones
Generant vincles
Reescrivint i recuperant la memòria
Sent un espai d'entitats
Promovent els drets a través de la cultura

Més informació

<https://barcelona.cat/centrelgtbi>

